

يو بودا مري

Ketabton.com

ژباړن صالح محمد صالح
ل 2004 م 1382

د کتاب ځانگړنې:

|||||

د کتاب نوم :: یو بوډا مری

لیکوالان :: بېلابېل

ژباړن :: صالح محمد صالح

خپرندوی :: بېنوا فرهنگي ټولنه- کندهار

چاپشمېر :: (1000) ټوکه

چاپځی :: یونایتېډ پریس- کوټه

چاپکال :: 1382ل/2004م کال

کمپوز/ډیزاین :: د هوسی مجلې اداره

کمپیوټرچارې :: بېنوا فرهنگي ټولنه- کندهار

بسم الله الرحمن الرحيم

ڊالی:

دراڻه استاد جان محمد ڪاڪر ته، ڇي زړه يي ڊ مينې او اخلاص سرچينه ده.

ڀئاغلي عبدالاحمد محمديار ته،

ڇي انساني لويوالي يي

په لڙو انسانانو ڪي پيدا ڪڀري.

په درنڀت

صالح

هانس بندر

زیارت ته سفر

ماشوم هانس، د پخلنځي پر مېز حيران ولاړ و. د کور نوکره "انا" يې د پتلون په گندلو بوخته وه. پلار وپوښتل:

"کار دې نه دی تمام شوی. چې قهوه وڅښو؟"

انا وويل:

"که هغه بد چلند دې نه و کړی، اوس به له وخته کار تمام و."

بيا يې کوټېندنه په لاس ټينگ کړل. ته وا غوښتل يې په دې ډول له هغوی څخه غچ واخلي.

هانس له مېز څخه لاندې خېز وواهه، تل يې هيله لرله، چې د چا له مرستې پرته، خپل بوټونه په پښو کړي.

نوي، هوسا-ژررنګه او سلايي لرونکي بوټونه يې لرل، چې د گرځېدو په وخت کې به يې د جیر-جیر منظم اواز خپراوه.

انا، چې کله پيالې، چاینکه، ډوډی او مربا پر مېز کښيښکوده او د قهوي زړه زړه راکښونکی بوی هوا ته اوچت شو، مور راغله او وپي ويل:

"مور نن قهوه نه څښو!"

پلار چې له ډېره وخت د مېز تر څنگ ناست و، وپوښتل:

"ولې بايد قهوه ونه څښو؟"

مور ځواب ورکړ:

"د تاسف ځای دی، چې نه پوهېږې ولې؟..."

ان کله چې هندارې ته ودرېد او اوږده ستن يې له خولې څخه خپلو وېښتانو ته ننه ایسته، د څپ له لوري يې هم په څېره کې د ملامتې او منت حالت لیدل کېده. پلار د قهوي یو کوچنی غوړپ تېر کړ. انا چې له قهوي څخه منع شوې نه وه، په آرام خاطر د مېز تر څنگ کښېناسته او په پياله کې يې ډوډی ننه ایستله.

مور، انا ته غږ کړل او د منقل خوا ته یې بوتله. د دېگ سرونه یې اوچت کړل، بیا یې ورته وویل چې غرمې او شپې ته باید څه پاخه کړي. وروسته یې زیاته کړه:

"کېدی شي د شپې کور ته راشو."

پلار په سرای کې و او د خپل پخواني تور موټر هندل یې واهه. د موټر ماشین لا سوړ و، نو ځکه هر ځل به بیا مړ شو. د خپل تندي خولې یې وچې کړې او بیا په هندل وهلو بوخت شو. کله چې یې د بېتابۍ له کبله بنکنځل وکړل، موټر چالانه شو.

مور په وروستۍ څوکۍ او هانس د موټر په مخکېني سیت کې کښېناست. لاس یې گېر ته وروړ، انا له وره راووته او چغې یې کړې:

"هانس! خپله خولۍ دې هېره کړه."

مور، پلار او هانس کرار له کوره ووتل او تش واپ ته ننوتل.

د جون د میاشتې سهار و، لمر لا نه راختلی، هغه غبار چې پر ویالې لیدل کېده، د اوبو له تگ سره یې یو شان تگ کاوه. د ختیځ خوا ته د پرتې غونډۍ له شا نه لمر په راختم و. په پیل کې یې کمرنگو طلايي وړانگو، وروسته یې سوځوونکې سترگې، سپرې ځوراوه.

د لمر په راختم سره د هغه کلي اوسېدونکي چې دوی ترې تېرېدل، له خوبه پاڅېدل. غویان په ارامه له سپرکه تېرېدل، اسونو به خپلو اوخوړونو ته ځغستل، د لرگیو ابدانونه، چې له زنگ وهلو نلونو څخه ورته اوبه ورتلې، له لیرې ځلېدل.

چگرگې به د وزرونو په رپولو سره د موټرونو له څنگه تښتېدلې، خوبولو کارکوونکو به د اسانو، پسونو او غویانو رمې یوې خوا ته بېولې. د شنو دښتو تر څنگ ځنگلونو ادامه لرله او د صبر د ونو څوکو به د لمر وړانگې راخپړولې.

مور وویل:

"په حقیقت کې دا غوره نه ده چې مور په موټر کې زیارت ته ځو، نور ځلک په پښو روان دي، دوی ان له فولداو تسبورگ او کلن څخه په پښوراځي. اکثره له ځان سره صلیب اوپوهه راوړي. ناروغان په تسکره کې انتقالوي. ان ځینې یې په خپلو بوټونو کې مېخونه او نخود هم اچوي..."

پلار وویل:

"پاخه نخود."

بیا یې وخنډل. شپېلك یې وکړ او اکسلېټر ته یې نور زور هم ورکړ. د ساعت عقربې په یوه ساعت کې شپېته کیلومتره ښوول.

مور وویل:

"سره له دې ته پر معجزې باور نه لرې، خو بیا دې هم ښه وکړل، چې مور دې په موټر کې راوستلو، دا ښه کار و! ښایي د دې کار له کبله په راتلونکي کې د خدای د مرحمت سیوری درباندي خپور شي."

پلار وپوښتل:

"موخه دې کومه معجزه ده؟"

"- د مقدسې وینې معجزه!"

او مور په یوه داستان پیل وکړ، چې د شپې یې د خوب په وخت کې هانس ته هم کړی و.

شپږسوه کاله پخوا، د مذهبي مراسمو د ترسره کېدو په وخت کې د کشیش جام چپه شو او د شرابو پرځای د محراب پر لمن وینې روانې شوې وې. دوولس سر لرونکي نقشونه یې جوړ کړي وو. چې د هر نقش په سر کې اغزن تاج لیدل کېده، په ځانونو کې یې هم کتاني جامې.

پلار د شک په انداز وویل:

"یاني شپږسوه کاله پخوا؟"

"- کتاني جامې به چې په صندوقچه کې پټې دي، د زیارت په وخت کې ټولو ته وښيي."

د غونډۍ پر سر یوه کلا لیدل کېده، چې یو بیرغ یې پر سر په رپېدو و.

پلار وویل:

"دغه کلا د بزگرانو په جگړه کې وړانه شوه."

د غنمو کروندې د سرو گلونو په جلوه کې ډېرې ښایستې ښکارېدې.

پلار زیاته کړه:

"دا زموږ د هېواد انبار دی. په ښوونځي کې یې ارو مرو دغه درس درزده کړی دی."

مور په آرامۍ سره د تسبیح دانې اړولې او تر شونډو لاندې یې دعا ویله. موټر په زیات شورماشور سره لار لندوله.

سړک کنډو کپړ و، د موټر ټایرونو به د غویانو خوا ته ډېر کاني غورځول.

د موټر تر شا به د دوږو او خاورو لويې څپې اوچتېدې او په ليرېو پرتو كرونډو كې به خورېدې. پلار اړ شو چې موټر بيا ودروي. ماشن يې گرم شوی و. كله چې يې د لېټر سر پرانيست، اېشېدلې اوبه يې پر لاسونو وڅڅېدې. په غوسې سره يې وويل:

"لا حول والله!"

بيا يې د ځمكې او اسمان ستورو ته سپكې سپورې وويلې. مور نارې كړې:

"سپكې سپورې مه وايه! هيله كوم، مور زيارت ته روان يو."

لومړی برجونو ته ځير شول. ښارگوټی پر غونډی اباد شوی و. د كورونو د بامونو له سره د كليسا برجونه ښكارېدل. مور وويل:

"اورشيلم هم بايد همداسې وي."

"- كه موټر په لار كې خراب نه شي، نو په پنځلسو دقيقو كې زيارت ته رسېږو. دغه ډول زاړه او كړوپ- كړوپ موټر ته دومره سفر ډېر زيات دی!"

مور تر شونډو لاندې دعا ويله او په ډېره مينه يې زيارت ته كتل.

پلار وويل:

"ډېر وړی شوی يم. هانسه! ته وړی شوی نه يې؟"

زوی يې هانس ځواب ورکړ:

"ولې نه! زه هم وړی يم."

مور له ساړه اه سره زياته كړه:

"تاسې هم يوازې پر دنيايي شيانو فكر كوئ."

د ښاري كورونو له كړكيو څخه ژر، سپين او شنه و سپين بيرغونه راځوړند وو.

پلار د (رايشزايفل) هوټل په وړاندې موټر ودراوه. د هغه او مور ترمنځ لفظي شخړه ولاړه شوه. خو اخر مور په نرمۍ سره وويل:

"ډېر ښه، اول زه ځم، بيا تاسې راشئ!"

په بېره له کوڅې څخه کښته روانه شوه .

وړاندې تر دې چې د هوټل یو کارکوونکی له پخلنځي څخه راووځي، پلار اړ شو درې وارې ورنارې کړي. کله چې کارکوونکی ورته راغی. یوه پېغله وه، چې سپین ټوکر یې پر سینه تړلی و. پلار وویل:

"لکه چې دلته زیات خلک نه راځي."

"-تراوسه لا وختي دی. هغه کسان چې زیارت ته تللي، لا په کلیسا کې دي."

پلار وویل:

"موږ هم د زیارت کوونکو له ډلې څخه یو، خو بیا هم دلته یو."

هغې ځواب ورکړ:

"له موټر سره زیارت ته تگ کوم ارزښت نه لري."

"-په دې خامو سپړونو کې له موټر سره تگ، له پیاده تگ څخه دومره توپیر نه لري."

هغې، په داسې لهجه چې غوسه ناکه غوندې وه، وپوښتل:

"د خوړو لپاره کوم څه راوړم؟"

"-هوا! یو څه ډوډۍ او لږ شراب زما، د لیمو یوگېلاس جوس د دغه هلکي لپاره راوړئ."

"-کوم ډول یې غواړئ؟"

"-شنه یې."

هغه هم ننوتله او څه شېبه وروسته له دروازې څخه راووته. د پلار نظر په هغې پسې روان و. وروسته یې خپل زوی

"هانس" ته وکتل او بیا یې وویل:

"ډېر وړی شوی یم."

"-زه هم وړی یم."

پېغلې گېلاسونه او د لیمو جوس راوړل.

پلار وپوښتل:

"شراب مو په درد خوري؟"

"-زمور مېلمانہ خو يې زياته ستاينه کوي."

"-بايد وپوهيرئ چې زه هم شراب پېژندونکی يم."

بيا يې د شوخی په ډول هغه پر شا وټپوله.

کله چې هغه پر مېز باندې کاشوغې او پنچې سمولې، پلار په پرله پسې ډول ورسره خبرې کولې. غږ يې ډېر توند او مينه ناک و .

په لوبښي کې څو ډوله غوښه پرته وه، چې د پيازو په ټوټو ښکلې شوې وه، قهوه يې رنگه ډوډۍ چې ټوټې - ټوټې غوڅه کړل شوې وه، په يوه بل لوبښي کې پرته وه .

پلار په خوښۍ سره وويل:

"رښتيا چې ډېره خوندوره ده. تا ته هم خوند درکوي؟"

د هانس خوله ډکه وه. سر يې د رضایت د نخښې په توگه وښوراوه.

پلار، پېغلې ته مخ واراوه او وېې ويل:

"رښتيا چې د دې ځای خواږه، د کور ترخوړو خوندور دي."

"-دارو مو شه!"

څرنگه چې هانس ته مور نژدې نه وه، چې منع يې کړي. نو غټې - غټې گولې يې تېرولې، هانس يوغت ټېغ وکښه، پلار او هغه پېغله لکه له ډېره وخته چې سره بلد وي، وېې خندل.

کله چې د خوړو لوبښی تش شو، هانس په څوکۍ کې زانگو خوړل پيل کړل. پلار، درېيم گېلاس شراب راوغوښتل، په همدې حال کې يې د پېغلې مټ ونيو او هانس ته يې وويل:

"لکه چې ارام نه لرې، ښه نه ده چې يوازې ورشې؟"

"-هو!"

له دې سره هانس کوڅې ته ننوت. د کوڅې په پای کې د کليسا اوچت دېوالونه سره يوځای کېدل .

له ليرې څخه د ارگ Orgue د الې نغمه اورېدل کېده. هانس خپله خولۍ هېره کړې وه، له خپله پلاره په دې شرمېده چې بېرته راوگرځي او خولۍ واخلي.

کله چې يې د هوټل ور پرانيست، هغه پېغله يې وليده چې د پلار څنگ ته يې ناسته وه. پلار يې يو لاس د هغې پر اوږه ايښی و. څرنگه چې دروازې ته يې شا وه، هانس يې ونه ليد. زيارت کوونکي له هغه واټ څخه راتلل چې څلورلاري ته غزېدلی و. مذهبي سندرې يې ويلې او په بيرغ يا صليب پسې به روان وو.

کشيش او د ماشومانو يوه ډله د کليسا مخې ته گرځېده. يوه ږيرور سړي د عيسى مسېح په شان يو صليب پر اوږه اخیستی و.

نجونو، د وحشي گلانو گېډۍ په لاسونو کې نيولې وې.

هغو زيارت کوونکو چې له ښي لوري څخه راستنېدل، بېله سندرې وېله، د کين لوري خلکو به بېله. د کليسا د زنگونو اواز، د دوی پر سندرو سنگيني کوله. د کليسا له يوې دروازې څخه د موسيقۍ اواز هوا ته جگېده.

په هغه ځای کې چې زيارت کوونکي سره ويني، هانس يو ځای شو. د خلکو ډلې له ځانه سره کليسا ته ننه ايست.

د کليسا د ماشومانو ډلې په سپينو او سرو جامو کې شمعې په لاسونو کې نيولې وې، چې کله به يې يوې خوا ته وړلې، کله بلې خوا ته. درېيو تنو نورو يې بلې ډيوې نيولې وې، چې لوغړن دود يې ټوله کليسا ډکه کړې وه.

د کليسا تر گونډې لاندې توتکۍ، يوې او بلې کړکۍ ته الوتې رالوتې. د چغو اوازونه يې د خلکو په شورماشور کې ورکېدل.

خلکو به يو بل د محراب خوا ته، چې ډېرې شمې په کې بلې وې راکښل. شمعې د حرارت له کبله وېلېدې او د محراب پر لمن يې اوبسکې ښويېدې.

د شمعو په لړزنده رڼا کې د سپينو او سرو زرو صندوق ځلېده. لکه څنگه چې مور ويلي وو، د وينو نخښې په کې ترسترگو کېدې، خوسرونو د پېژندنې وړتيا نه لرله. بيا يې هم د معجزې په سترگه ورته کتل. د محراب تر څنگ به ورته په گونډو شول. هغه صليب به يې مچ کړ، چې پر زينه به پروت و. کشيش په لوړ اواز دعا وېله:

"ای مقدسې او ارزښتناکې وينې.!"

خلکو به په يوه اواز ورغبرگوله:

"زموږ گناهونه راوبخښه.!"

"-ای مقدسې او ارزښتمنې وينې.!"

"-زموږ له گناهونو راتېره شه.!"

ټولو به د محراب خوا ته مخه کړه، د وړو او تنگو څوکیو له منځه به تېرېدل.

مور هم د يوې څوکی څنگ ته ولاړه وه او شونډې يې رپرډېدې. هانس د مور په ليدو زيات خوشحالهده. څنگ ته يې ودرېده، مور يې څو دقيقې وروسته ورته متوجه شوه. تر لاس يې ونيو، لږه راتپته شوه او ورته وپې ويل:

"د خدای درگاه ته دعا وکړه. ښايي پلار دې دروبخښي!"

هانس نه پوهېده، چې د الهي بخښنې مانا څه ده. ورو يې هغه دعا ويله چې ورزده کړې يې وه او يوازې ماشومانو به زمزمه کوله.

داسې دعا، چې د دې مکان او موقعيت په درد نه خوري. کله چې يې بيا دعا وکړه، خپل پلار او هغه پېغله ورياد شول. چې لا په هوټل کې ناست وو.

لويه گناه يې کړې وه. دا خو يوازې د ده مور حق درلود، چې د پلار له غاړې يې لاسونه راچاپېر کړي. يوه شپه چې کله يې مور و پلار د خوب په خونه کې په شخړه لگيا وو، هانس له خوبه اوچت شو او هغوی يې په دې حالت کې ليدلي وو. خو که دغه دعا مو د مور په نيت د پلار مينه زياتوي، دی حاضر دی، چې وپې وايي:

په خپل ماشومانه غږ يې د نورو په ملتيا دعا ويله.

"زموږ گناهونه راوبخښه."

"زموږ له گناهونو تېر شه."

پلار، د غرمې لمر ته د کليسا په مخکې ولاړ و، خولې يې په لاس کې نيولې وه او موسکې و. مور وويل:

"اوه! نه پوهېږې چې څه څيزونه دې له لاسه ورکړل؟"

پلار ځواب ورکړ:

"ما هېڅ شی هم له لاسه نه دی ورکړی، ځکه چې د مراسمو په پای کې په کليسا کې وم او د خیر دعا زما په برخه شوه."

مور وويل:

"ښه شو، چې د خیر له دعا څخه خو برخمن شوې."

د کليسا په وړاندې، پر چمن باندې خلك سره ناست وو، ښځو او ماشومانو خواږه خوړل او د جو د اوبو بوتلونه به يې پر سر پورته کول، ځينو پر سرونو دسمالونه تړلي وو، ځينو نورو چترونه خلاص کړي وو، چې وکړای شي په سيوري کې يې استراحت وکړي.

پلار وویل:

"لکه چې هانس غواړي په بازار کې وگرځي."

"_دلته بازار شته؟"

"_هو! د زیارت بازار یې بولي. خو تر هغه وړاندې دې باید مور ډوډۍ وخورې؟"

مور وویل:

"ډېره زیاته وړې شوې یمه."

ټولو وخنډل او د "رایشز ایفل" هوټل پر لوري روان شول، چې ډوډۍ وخورې. هغه پېغله چې مخکې یې پلار ته ډوډۍ راوړې وه، له یوه مېز څخه بل ته تله او له پلار سره یې د خبرو اترو وخت نه درلود.

د لمر وړانګې د پلورنځي تر څنګ ونو باندې لګېدلې. پلورونکي د (سګرېټو، دسکلو "دستکشو" جرابو او خولپو په پلورلو لګیا وو. له هټیو څخه یې زیات مالونه راخوړند کړي وو او دوی هم په لوړو اوازونو خلك سودا ته هڅول.

پلار وپوښتل:

"غواړې چې یوه کجاوه درته رانیسم؟"

مور وویل:

"نه! زیاته مننه."

دېگونه یې سره اوډلي وو. منګي، غابونه (قابونه) او سګرېټدانی یې چې ښې ډیزاین شوې وې، څنګ تر څنګ ایښوول شوي وې. رانیوونکو د بازار په تنګو کوڅو کې غابونه (قابونه) اوچتول، ښه به یې کتل، بیا به یې پیسې ورکړې او تر بغل لاندې به یې نیول.

پلار پوښتنه وکړه:

"یو لوی غاب (قابونه) درته رانیسم؟"

مور وویل:

"نه، مننه!"

په یوه ځای کې شمع او نور سپېڅلي توکي پلورل کېدل.

په يوه بل پلورنځي کې سپېڅلي سماوارونه هم پلورل کېدل، چې دوولس سرلرونکي رنگونه پرې انځور شوي وو.

پلار وپوښتل:

"يو يې درته رانيسم؟"

"_هو! يو نه، بلکې دوه. يو بايد انا ته رانيسو."

"_بل څه هم غواړې؟"

څرخېدونکې زانگو څرخېده، ماشومان پر ابلقو لرگينو اسونو سپاره وو او څرخېدل. پلار هانس ته مخ راواړاوه او وپې

پوښتل:

"پر اس سپرېږې؟"

هانس وويل:

"پر اس؟ پر سره اس؟"

کله چې هانس پر اس سپور و، مور و پلار ورته لاسونه ښورول .

"سر دې پرله څرخي؟"

"_نه هېڅکله نه"

ماشومانو کاغذي چرگان، پايپونه او کاغذي ماران پوکل، په شپړيني پلورنځي کې بېلابېلې شپړينې څرخېدې.

پلار وپوښتل:

"کوم ډول شپړيني دې خوښېږي؟"

هانس وويل:

"هغه په پاکټ کې چې ده."

پلار، هغې پېغلې ته مخ واړاوه، چې د مېز تر شا ولاړه وه:

"احمقانه ده، څه وکړو، يوه شپړني خو ورکړه."

مور وويل:

"ان شا الله چې پښېمانه کېږي به نه"

په پاکټ کې څو ډوله خواړه وو، د پاکټ پر مخ د ساعت انځور و، چې ستنې يې انځور شوې وې. هانس وپوښتل:

"څو بجې دي؟"

پلار ساعت ته وکتل او وېي ويل:

"اووه بجې! خو ستا ساعت پنځه ساعته وړاندې دی. په اوو بجو کور ته رسېږو؟"

مور د زیارت سړک ته وکتل. د کلیسا برجونه د غونډیو تر شا پټېدل، مور وویل:

"ډېر په زړه پوری او ښه سفر و."

د لمر سترگه چې نیمایي يې تیاره شوې وه، د سړک د پای په برخه کې په ډوبېدو وه. داسې ښکارېدل، لکه پلار چې موټر د لمر خوا ته ځغلوې.

د غنمو له کروندې څخه توده هوا جگېده، خو د ونو سیورو، چې پر واټ خپاره وو، هوا سړوله. له لیریو پرتو چمنونو څخه غبار جگېده.

پلار وپوښتل:

"کوم شي اور اخیستی؟"

درېیو وارو بوی- بوی کړل. موټر يې یوڅه کرار کړ، دومره چې انسان ورسره ځغستلای شوی.

پلار وویل:

"هېڅ هم نه دي"

بیا يې د موټر سرعت زیات کړ.

مور، مخ واراوه او زیاته يې کړه:

"ولې دې خولې نه پر سر کوې؟"

هانس وویل:

"باد مې خوښېږي"

"_والگی به دې ووهي"

پلار، په امرانه انداز وویل:

"خولی دې همد اوس پر سر کره!"

هغه کلا چې د بزگرانو په جگړه کې وړانه شوې وه او د سرک په بله غاړه کې پرته وه، سمه دمه ښکارېده. د بیا ستنېدو لار په چټکۍ سره ووهل شوه. ځکه چې اوس یې هرڅه ښه پېژندل.

مور وویل:

"یو څه کرار شه، ښه نه ده چې بیرته وکړې، د خوړو د جوړولو لپاره مې انا ته د اړتیا وړ ټول شیان سپارلي دي."

پلار ځواب ورکړ:

"فکر کوم چې د ډوډۍ خوړلو په وخت کې به ورسپرو، ښه ډوډۍ به تیاره وي؟"

"_ د لوبیا قورمه او..."

پلار وویل:

"ان شا الله چې انا به دېگ نه وي سوځلی"

لمر په چټکۍ سره ډوبېده او هغې سکې ته ورته و، چې په اسمان کې ورکېده. د اسمان له بلې څنډې سپوږمۍ راختلې او د کنگل یوې ټوټې ته ورته وه، چې نیمایي لمر روښانه کړې وي. کله چې موټر په لوړ واټ کې په خوځېدو و، ناڅاپه یې له ماشین څخه زیات توبن (غبار) رااوچت شو. پلار برک وواهه او له موټره بهر ووت. د موټر بانټ یې اوچت کړ. ویې لیدل چې اور، ټول ځایونه نیولي دي.

پلار چغې کړې:

"دباندي ووځی، دباندي!"

مور او هانس راووتل او یوې کندی ته یې ځانونه واچول. په دې وخت کې له ماشین څخه دوه پرله پسې اوازونه اوچت شول. بیا ترې تور لوگی اوچت شو.

تر اورونو لاندې د لپټر د اېشیدنې اواز اورېدل کېده. پټرول او موبلایل ځاڅکی ځاڅکی پر ځمکه څڅېدل. د اور لمبو په ځاڅکو پسې حرکت کاوه او تر ستوني یې تېرول.

مور پر پلار نارې کړې:

"مور باید څه وکړو؟ څه کولای شو؟"

پلار لاسونه اوچت کړل، کرار یې راکښته کړل او ویې ویل:

"هېڅ!"

په دې نژدې ځایونو کې اوبه نه شته، که وي هم نتیجه یې نه ورکوله. ټانکي چاودېدلې وه .

مور بیا نارې کړې:

"اوه خدایه! اوه خدایه!"

پلار وویل:

"مور یوازې کولای شو ودرېږو او ننداره وکړو. رښتیا، هانسه! دا ښایسته سوځېدنه نه ده؟"

لمبې شنې او ژرې وې. د مني د وښو د لمبې غوندې یې تودوښه لرله. د حرارت له کبله د موټر هندارې ماتې شوې او پر ځمکه تویې شوې. اور د موټر منځ ته لار وموندله.

مور وویل:

"هغه ښایسته توشکې!"

پلار ورزیاته کړه:

"نوی موټر رانیسو"

مور ویوښتل:

"کور ته به څنگه ځو؟ هوا تیاره کېږي"

"_ کور ته؟ گوندې کوم موټر له دې ځایه تېر شي او مور له ځانه سره بوځي. خو که له دې لارې کوم موټر تېر شي."

پلار د موټر شا و خوا وڅرخېد. ویې خندل او ویې ویل:

"اوس مو د دې پېښې زیارت هم وکړ!"

پلار، د مور څنگ ته ودرېد، لاسونه یې د هغې له غاړې چاپېر کړل، کله چې بېرته د موټر خوا ته لاړ، مور په آرامۍ سره هانس ته وویل:

"پلار دې نورې ښکښلې نه کوي. دا د زیارت تاثیر دی، د الهي بڅښنې اغېز دی.

د ژباړې نېټه: 1381 ل کال - سلواغه
کندهار

بلاسکو ایباز

سیند

د شپې دوې نیمې بجې به وې چې چا د جونگرې له شا څخه غږ کړل:

انتونيو! - انتونيو!

انتونيو له کټ څخه اوچت شو. د هغه گاونډی چې هر وخت به له ده سره د کبانو ښکار ته روانېده، ورپسې ورغلی و. اوس هم سیند ته د تگ وخت و.

هغه شپه انتونيو لږ ویده شوی و. د شپې تر یوولسو بجو یې له خپلې مېرمنې سره خبرې اترې کولې. خوارکی "روفینا" هم د مار غونډې پر کټ اوښتله رااوښتله او د تل په شان یې سوچ کاوه چې څنگه به خپل ژوند ښه کړي. د خاوند د کاروبار خوند یې نه و. په ټول دوبي کې یې یو کب هم نه و نیولی. تېر کال د مدیترانې په سمندرگي کې کبان زیات وو. هر ښکاري به دوه درې سوه کبان نیول، پر دوی باندې د باران په شان پیسې اورېدلې، هغه کس به چې د انتونيو په شان عیاشي نه کوله، ځان ته به یې یوه وره بېړۍ را نیوله او ځان به یې د نورو له مزدورۍ څخه ژغوره.

اوس بندر له بېړیو ډک شوی و، بېړۍ بېخي زیاتې شوې وې، خو د کبانو درک نه و. د کب نیوونکو په لومه کې به یوازې لوڅې بندېدې. د دوی په دېگونو کې به هېڅ هم نه وو. داسې ښکارېدل چې هغه کال، لویو کبانو بل لوری نیولی وي، هېڅ کب نیوونکي ته هغه کال دا ویاړ نه و په برخه شوی، چې لږ تر لږه یو لوی کب ونیسي.

روفینا په خواشینۍ او نهیلۍ کې ډوبه وه. په کور کې یوه انه هم نه وه. دا ډېر وخت کېده چې د ناوای او بقال پوروري وو.

یوه سپین سترگي وزگار مانو (بېړۍ چلوونکي) سینيور توماس به په یوه لویه چغه ټول کلی خبراوه، دوی ته به یې گواښونه کول او خپلې هغه پیسې یې غوښتې چې انتونيو د بېړۍ جوړولو په وخت کې ځنې پور کړې وې. دغې وړې او ښکلې بېړۍ د دوی ټوله شتمني تر ستوني تېره کړې وه.

انتونيو جامې واغوستلې او خپل زهه کلن زوی یې، چې په سیند کې به یې د مشرانو په څېر کار کاوه، راوینس کړ.

روفینا، پرته له دې چې له ځایه اوچته شي، ورو وویل:

"گوندې نن بخت ستاسو سره یاري وکړي! د خوږو غوټه په پخلنځي کې ده. پرون بقال غوڅ انکار وکړ، هغه نور پور نه راکوي... خدایه! څه سپی ژوند مو دی."

انتونيو وويل:

"بښځې! غلې شه! که سیند بهرحم دی، خدای خو رحيم دی. ځينو کب نیوونکو ويل چې پرون یې نوي، نوي کبان لیدلي، یو لوی کب زموږ د څو ورځو لپاره بس دی."

په دې وخت کې کب نیوونکي په خیال کې یو لوی کب انځور کړ، چې د نورو کبانو له ډلې بېل شوی او د تېر کال د اوبو ځای ته راغلی دی.

کوچني انتونیکو ځان تیار کړی و، په داسې حال کې چې د ده همزولي ماشومان په لوبو بوخت وي او دی په ډوډۍ پسې وځي، زیات مغرور و. د خوږو غوټه یې په شا کړه، د لویو کبانو د نیولو لپاره یې په ځولۍ کې لږ کوچني کبان اچولي وو، چې بیا یې په چنگک کې بند کړي. ځولۍ یې هم په لاس کې واخیسته او روان شول. گاونډیانو بادبانونه غوړولي او په بهرۍ کې دوی ته په تمه وو.

خلکو سیند ته ودانگل. د شپې په تیاره کې څراغونه بلېدل، په اوبو کې د خلکو انځورونه په لږزېدو وو، د کبانو توروته د بهرنيو له څنډو سره لگېدل، د رسيو د غږ، غږ اوازونه اوچت وو، بادبانونه به پورته کېدل او د باد په وړاندې به په ناز، ناز رپېدل.

د کلي وړو سپینو کورونو چې، خلکو د دوبي د تېرولو لپاره جوړ کړي وو، د سیند تر څنډو ادامه درلوده. د لویو-لویو کورونو کرکۍ به روښانه وې، تابه ويل اور په کې بل دی. سره او سپینه رڼا به یې پر سمندرگي خپرېده. دا د کازینو ودانۍ وه. انتونيو په کرکه وروکتل او وپي ويل:

"شتمن خلك شپې داسې تېروي! قمار وهي، خپلې پیسې اور ته اچوي. دوی باید هېڅ وخت د روزي گټلو لپاره تر سپېدو وړاندې له خوبه ونه پاڅي!"

انتونيو بیرته لرله او ويل به یې: ژر شی، ژر شی! و گورئ څومره گڼه گڼه ده.

کب نیوونکو رسی کش کړې، بادبانونه کرار لور و خوځېدل، باد په کې ځای ونيو او په رپېدو شول. څه شېبه مخکې بهرۍ ورو روانه وه او څپې یې غوڅولې، خو کرار، کرار گړندی شوه او د سیند منځ ته یې لار اواروله.

د دوی په وړاندې د شپې تور حجاب خپور و، چې یوازې د ستورو په کمړنگې رڼا روښانېده، د دوی شا و خوا وپړې بهرۍ چې تېرې څوکې یې لرلې، د ناپېژندویه موجوداتو د سیورو غوندې روانې وې.

گاونډي افق ته وکتل او زیاته یې کړه:

"انتونيو! د باد لوری بدلېږي."

"زه يې هم وينم."

"لکه چې هوا توپاني کېږي."

"پروا نه کوي! همدغه لوری وساته، چې له دغو بېړندوکو خلکو څخه ليرې شو."

د دوی بېړۍ، د دې پر ځای چې د نورو په شان د ساحل پر لوري روانه شي، خپله لار ونيوله. سپېدې و چاودېدې، د لمر سترگه د اور د يوه لوی غونډاري په شان په اوبو کې ځلېده، څپې د اور د لمبو غونډې ځلېدې. انتونيو د گاونډي شاته ناست و، ماشوم هم په ځير سره سيند ته کتل. د بېړۍ له هر لوري څخه سيند ته چنگونه ځورند شوي وو. کله-کله به د چنگک رسۍ په لړزېدو شوه، يا به يو کوچنی کب لوړ غورځېده او په هوا کې به څرخېده... ورو کبانو د ښکار خواږه په غاښول، خو دوی ته به غټ او مناسب کب په لاس نه ورته.

څو ساعته تېر شول، بېړۍ وړاندې تلله، کله به يوې خواته کړه شوه، کله به يې مخامخ پر څپو ور دانگل او سره سينه به يې ښکاره شوه. هوا توده شوه. کوچنی انتونیکو به تل د بېړۍ خونې ته ورننووت او له بوشکې څخه به يې اوبه څښلې.

د سهار لس بجې به وې، چې ساحل گردسره له سترگو زهام شو، يوازې په هغو ليريو کې د نورو بېړيو بادبانونه د سپينو خيالي کبانو د وزرونو په شان ښکارېدل.

گاونډي وويل:

"انتونيو! غور کښېږده! خوښه دې نه ده چې "اوران" ته لاړ شو؟ دلته خو کبان نه شته او زموږ تم کېدل هم کومه گټه نه لري."

انتونيو د بېړۍ لوری بدل کړ، پرته له دې چې ساحل ته نژدې شي، پر هماغه لوري روان شو. وروسته يې په خوښۍ سره زياته کړه:

"راځئ د غرمې ډوډۍ و خورو! ملگره! د خوړو غوټه راوړه، دلته دې پام وي چې کبان څه وخت د ښکار خواږه خوري."

د هر چا د غرمې ډوډۍ، يوه ټوټه ډوډۍ او يو پياز و....

په دې وخت کې باد توند شو، بېړۍ په څپو کې کښته او پورته کېده. ناڅاپه د انتونیکو د چغې اواز پورته شو:

"بابا! هله هله هغه دی يو کب! ډېر لوی هم دی!"

دوډۍ او د پيازو ټوټې د بهرۍ پر سينه تويې شوې، سړيو د بهرۍ له ځنډې سر ونه وغزول. په رښتا چې يو ستر او غوړ کب په ناز- ناز د بهرۍ خواته را روان و. توره او ځلېدونکې ملا يې په اوبو کې ښکارېده. دی به حتماً هماغه کب و، چې ډېرو کب نيونکو يې تل په اړه خبرې کولې.

دغه لوی کب په پستو حرکاتو يوه او بل لوري ته کېږېده، کله به د بهرۍ په يوه خوا کې څرگند شو، کله به هم د اوبو په منځ کې ورک شو او يو گړۍ وروسته به بيا و ليدل شو.

انتونيو له خوشۍ او تلوسې څخه سور اوښتی و، د کب نيونې رسۍ يې، چې د بتې گوتې په اندازه يو کب يې په چنگک کې بند کړی و، اوبو ته خوشې کړه.

ناڅاپه د بهرۍ په شا و خوا کې يو گرداب جوړ شو، بهرۍ لږه کړه شوه، ته وا چا لاس ورغزولی او هڅه کوي، پر بل مخ يې واړوي. بهرۍ لږ زېده. اوازونه ترې پورته کېدل او تا به ويل د دوی له پښو څخه تښتي... بهرۍ يو توند ټکان وخوړ، خو بېرته په څپو کې روانه شوه.

د کب نيونې رسۍ چې ټينگه تړل شوې وه، سسته شوه، چنگک يې راکش کړ، که څه هم ډېر ټينگ يې تړلی و، خو کب په خپلو غاښونو مات کړی و.

گاونډي په خواشيني سره سر وښوراوه او ويې ويل:

"انتونيو! موږ ددې کب دښمنان کېږو نه، پرېږده لاړ شي، د خدای شکر پر ځای کړه چې يوازې يې چنگک و ژووه او مات يې کړ. نژدې وو چې بهرۍ پر بل مخ واړوي."

خو د بهرۍ خاوند چغې کړې:

"ته وايې چې دومره لوی کب پرېږدو؟ ته يې په ارزښت نه پوهېږې؟ نه! تو لعنت دې وي پر شيطان! بايد ونه بېرېږو، بايد ويې څارو او ورپسې شو."

د بهرۍ لوری يې بدل کړ او هغې خواته يې روانه کړه، چې کب تللی و. د کب نيونې په چنگک کې يې څو واړه کبان بند کړل او اوبو ته يې خوشی کړ. انتونيو پرته له دې چې د بهرۍ ځنډه پرېږدي، يوه تېره نېزه په لاس کې ونيوله.

د چنگک رسۍ بيا و ښورېده، چې بهرۍ يې هم و لږزوله، د قرچ، قرچ يو گواښوونکی اواز ترې اوچت شو، دا ځل د کب په خوله کې چنگک بند شوی و، د خپل خلاصون لپاره يې هڅه کوله، بهرۍ يې د ځان خواته راکشوله، پر څپو يې يوه لېونۍ نڅا پيل کړه. تا به ويل چې د سيند اوبه اېشي، يوه څر رنگه گرداب، ځگ لرونکې او غوسه ناکې څپې شا و خوا ته پاشلې. سيند خروښېده، داسې برېښېدل چې تر اوبو لاندې دوه لوی موجودات د ژوند او مرگ پر سر جگړه کوي.

وروسته بېړۍ داسې کړه شوه او پر بغل واوښته، چې تا به ويل چا په لوی لاس کړه کړه. اوبه د بېړۍ منځ ته ورغلې او تر نيمايي ډکه شوه، يوه توند گوزار کب نيوونکي له پښو وغورځول:

انتونيو د بېړۍ څنډه خوشې کړه، نژدې و سيند ته و لوېږي. خو په دې وخت کې يې يو آواز تر غوږ شو او له دې سره جوخت بېړۍ سمه شوه. کب، د کب نيونې رسۍ وشکوله. کب بېړۍ ته نژدې وگرځېده او په خپله شفاهه لکۍ يې ځگ لرونکې څپې شا و خوا ته پاشلې.

انتونيو وويل:

"غله! اوس نو نه شې کولای راڅخه و تښتې."

ته وا له يوه لوی دښمن سره مخ وي، تېره نېزه يې په زوره د کب خواته گوزار کړه، اوسپنې د کب سرينناکه او نرم پوست څيرې کړ او د کب په بدن کې ننوت. څپو د وينو رنگ خپل کړ. ټپي کب د ډبرې په شان د اوبو تل ته کښته شو او په هغه ځای کې د وينو ليکې تر سترگو کېدې چې پورته راڅپي.

انتونيو يوه اوږده ساه واخيستله. ملگرو ته يې په غور سره و کتل، يوې معجزې ژغورلي وو. که دغې پېښې، چې يوازې څو ثاني يې دوام وکړ، نور دوام هم کړی وای، نو ټول به اوس د سيند په تل کې پراته وو. کب نيوونکي د بېړۍ لنډې سينې ته وکتل. گاونډی چې د بېړۍ پر دېوال نښتی اورنگ يې گردسره الوتی و، وويل:

"ما فکر کاوه چې کار به مو تمام وي! څومره اوبه مې تېرې کړې، لغتي کب!"

بيا يې انتونيو ته و کتل او و يې ويل:

"خو افرين! ښه نښان دې وواهه، اوس به د اوبو پر سر راشي، ته به يې وينې"....

انتونيو و پوښتل:

"هلک چېرې دی؟"

د پلار په اواز کې د خواشینی ازانگه ویده وه، شونډې يې په رپېدو شوې. ته وا د خپلې پوښتنې له ځواب څخه وېرېږي. ماشوم په بېړۍ کې نه و، انتونيو په دې هيله چې خپل زوی د بېړۍ په وره خونه کې ومومي، ورې خونې ته ودانگل، اوبه يې تر زنگنو پورې رسېدې. بايد د بېړۍ اوبه يې تشولای. خو، هغه وخت ددې کار نه و، په تياره کې يې په بېره وره خونه و لټوله، خو د اوبو له بوشکو او نورو سامانونو پرته يې نور څه ونه ليدل. د لېونيو په شان يې بهر ته مندې کړې:

گاونډی ايله اوس خبر شو، لاسونه يې وڅوځول.

هغوی خو له ژوند او مرگ سره دومره فاصله نه درلوده. خامخا به ماشوم د ناڅاپي گوزار له کبله بېسده شوی او بیا به تل ته تللی وي.

کب نیوونکي دغه اندېښنه په زړه کې پټه کړې وه او غلی و. هغلته لیرې چې نژدې و د سیند څپې بېرې تر ستوني تېره کړي، پر اوبو کوم څیز برېښېده.

انتونیو چغې کړې:

"هغه دی، هغه خپله دی!"

ځان یې اوبو ته واچاوه او په ټول ځواک سره یې د هغه شي پر لوري لامبل پیل کړل.

گاونډي په بېره بادبان راکنسته کړ.

کله چې بدمرغه پلار ډاډه شو چې هغه تور شی یوازې د انتونیکو یو بوت دی، چې څپو د سیند منځ ته غورځولی، ناڅاپه یې ځواک ختم او غږ یې بې سېکه شول. په چغو یې ځان د څپو له حملو څخه ژغوره او هڅه یې کوله چې ډېر ژر د سیند تر زیاتې برخې واوړي. خو شا و خوا یې یوازې اوبه وې، یوازې یې په سیند کې بېرې لیده، چې دده پر خوا را روانه وه....

ناڅاپه د اوبو له منځه یو تور شی، چې په وینو لژندو څپو کې تاوېده را تاوېده، را بهر شو. دغه شی مړ کب و.... دغه ښکار انتونیو ته گران پرېوتی و. خپل یوازې زوی کوچنی انتونیکو یې د هغه له کبله له لاسه ورکړی و. ای مهربانه خدایه! ایا یوه ټوټه ډوډۍ باید په همدومره بیه تر لاسه شي؟ انتونیو تر یوه ساعته زیات په سیند کې و. په پرله پسې ډول یې لامبل او په خپلې ورکې پسې گرځېده. د هرې څپې د غږ په اورېدو به یې گومان کاوه چې همدا اوس به یې د زوی مړی د اوبو سر ته رابهر شي. هره شېبه یې گومان کاوه چې د انتونیکو مړی به د اوبو په منځ کې، ده ته نژدې کښته پورته کېږي. خو تورو او تیارو څپو به تېر ایست.

انتونیو غوښتل په سیند کې پاتې شي او له خپل زوی سره یو ځای ومري، خو ملگري له اوبو څخه راوايست. د بېرې په منځ کې یې ځملاوه او ویې پوښت:

"انتونیو! څه باید وکړو؟"

انتونیو ځواب ور نه کړ.

"گرانه دوسته! ځان باید له منځه یو نه سې. زموږ ژوند همداسې دی، بله چاره نه شته. ماشوم په سیند کې ورک شو، زموږ نیکونه او پلرونه هم هملته مړه شوي او مور به هم یوه ورځ همداسې، همدلته مرو!"

خو ژر یا وروسته کوم توپیر لري؟ اوس باید کار بشپړ شي. هېره دې نه شي چې مور نېستمن او تشلاسي خلك يو."

بیا یې په دوو تناوونو کب وتاړه او په بېړۍ پسې یې ټینگ کړ. په بېړۍ پسې د وینو یوه لیکه جوړه شوه. باد له مخامخ لوري لگېده، بېړۍ درنه شوې وه او په سختۍ سره وړاندې تله. بېړۍ چلوونکي او گاونډي د بېړۍ د اوبو په تشولو لاس پورې کړ، ته وا دغه لویه بدمرغي یې هېره شوې وي. په دې کار سره بېړۍ نوره هم گړندی کېده. ستونزمن کار، انتونیو سترې کړی و، کنگس و. خو په پر له پسې ډول یې تر سترگو د اوبو څاڅکي بهېدل او په بېړۍ کې له راغونډو شویو اوبو سره ملگري کېدل، وروسته د انتونیو قبر ته توپېدل!

کله چې بېړۍ له اوبو څخه تشه شوه، په بېړه روانه شوه، نور نو د ډوبېدونکي لمر په رڼا کې سپین کورونه او د ساحل بل لوری ښکارېده.

دغې سپېرې منظرې د انتونیو درد او وېره نوره هم زیاته کړه. له ساړه آه سره یې وویل:

"زما مېرمنې روفینا ته به څه وایم، هغه به څه وایي؟"

له مېرمنې سره د چلند اندېښنې د هغه پر اندام لږزه خپره کړه. دی هم د نورو زورورو خلکو په شان په خپل کور کې یوازې د یوه غلام غوندې و.

د مازیگري باد، خوندوره نڅا پر سیند خپرېدله، هغه باد چې د ساحل له لوري لگېده، د ځینو شتمنو او بډایو خلکو سندري، د تهنیت د درود په شان پر سیند خپرېدې. د "کازینو" د ساحل پر مخامخ د سندرغاړو یوې ډلې سندري ویلې. د ساحلي واټونو په بهیر کې، چې شا و خوا یې ونې ولاړې وې، ورېښمین چترونه، ښایسته خولۍ، د کلیوالو سپین او روښانه کالي، له لیرې د تسپو د رنگینو دانو غوندې ښکارېدل.

ماشومانو په سپینو جامو کې هرې خواته ځغستل، توپبازي یې کوله، یا به په نڅا-نڅا سره راتاوبدل او بیا به سره یو ځای شول.

ساحل ته نژدې، کب نیوونکو گڼه گڼه جوړه کړې وه، د دوی تېزبینو سترگو، دا اټکل کولای شواى، چې د انتونیو بېړۍ څومره ارزښتناک ښکار په ځان پسې راکاږي. خو انتونیو یوازې یو کس لیده. هلته یوه دنګه ښځه ولاړه وه، چې سر یې لوڅ و او باد یې لمن ښوروله.

بېړۍ ساحل ته ورسېده. د خوښۍ چغو او ولولو یې هر کلی وکړ. هر چا غوښتل چې لوی کب له نژدې څخه وگوري. د انتونیو ښکار ته حسودې او رخه گرې سترگې وگنډل شوې.

د نېستمونو خلکو ماشومان چې شوپډلي کالي یې وو، سور رنگه اوبو ته واوښتل، چې د کب لکۍ په لاس کې ونیسي. روفینا د خپل خاوند خوا ته وکتل چې سر یې لاندې اچولی و او د نورو کب نیوونکو مبارکیو ته یې غوږ نیولی و، ویې پوښت:

"هَلَك چېرې دى؟ زموږ ماشوم چېرې دى؟"

سرې خپل سر نور هم كښته و نيو، د خپلو اوږو تر منځ يې كښېكاره، ته وا غواړي چې په ځمكه كې ننوځي او ورك شي، نه شى وويني، نه يې واوري. خو روفينا بيا وويل:

"نو انتونيكو چېرې دى؟"

هغې بيا خپلې سرې او راوتلې سترگې د خپل خاوند په څېره كې وگنډلې، له گرېوانه يې و نيو او په خپل ټول قوت سره يې ټكان وركړ، خو څه شېبه وروسته ناڅاپه تر شا لاړه، لاسونه يې سيده كړل او په نهيلۍ سره يې يوه لويه دردناکه چغه وكړه:

"يا عيسى بن مريمه! زما انتونيكو ډوب شو! مړ شو! په سيند كې پاتې شو!"

آخر خاوند يې، په داسې حال كې چې ژبه يې بنده، بنده كېده او په سختۍ سره يې توري په خوله راوړل، وويل:

"هو گراني مېرمنې! زموږ ماشوم ډوب شو، لكه څنگه چې نيكه يې ډوب شوى و او زه هم ډوبېرم. د سيند څپو هغه تر ستوني تېر كړ. سيند موږ ته روزي راکوي. دى هم په موږ تغذيه كېږي. چاره څه ده؟ ټول د دې لپاره دنيا ته نه راځي، چې واكمن شي."

ژړا يې په ستوني كې غوټه شوې وه، تر سترگو يې د اوبسكو سپل روان و. خو ښځې ورته غوږ نه و نيولى، بلكې په ډېره خواشينۍ او نهيلۍ سره پر ځمكه اوښتله- رااوښتله، خپل پرېشانه وېښتان يې راکشول او په نوكانو يې مخ شكاهه، په ژړا- ژړا كې به يې ويل:

"زما زوى انتونيكو!"

گاونډيانو او د كې نيوونكو مېرمنو، د روفينا خواته وځغستل. څه له پاسه ټول يې له دغه ډول مصيبت او غم سره مخ شوي وو.... په خپلو قوي لاسونو يې هغه له ځمكې راپورته كړه او كور ته يې بوتله.

يوه كې نيوونكي انتونيو ته چې نه يې شول كولاى د ژړا مخه ونيسي، يو جام شراب وركړل. گاونډى چې په عادي ځانپالنه كې ډوب و، له پېرودونكو سره د كې پر سر په چنه وهلو لگيا و....

لمر لوېدلى او سيند طلايي رنگ خپل كړى و، څپو ځان له ساحل سره واهه او يوه دردناکه زمزمه يې اوچتوله. د يوې بدمرغې مور د چغې اواز، چې د زوى تر مړينې وروسته د لېونتوب تر پولې كښل كېده، اورېدل كېده، چې د نورو كې نيوونكو د مېرمنو آوازونو يې هم ملگرتيا كوله:

"انتونيكو زويه!"

خو نېکمرغه خلک په ښکلو او پاکو جامو کې تر ونو لاندې گرځېدل راگرځېدل، په کړس-کړس به يې خندل. آن دې ته هم متوجه نه شول چې دوی ته نژدې څومره لويه بدمرغي پېښه شوې ده، د دوی غميزې او نېستۍ ته يې يو نظر هم وا نه چاوه.

د سندرغاړو سندرو د سمندرگي پر مخ نڅا کوله او په خپل شهوتبارې بڼې سره يې د سيند ابدې ښايست زياتاوه.

ویکتور هوگو

خواران

یوه توره توپاني شپه وه. د رود ترڅنگ په زاړه او ځانته کور کې، چې منځ یې لږ څه تېت ښکارېده، یوه خوا د کبنيونې جال پر دېواله راځوړند و، بل خوا پر کټ پنځه ماشومان تر برستنې (تلتک) لاندې ویده وو. د منقل سره او رېرېدونکې رڼا پر چت خپره وه. د ماشومانو مور چې د کبنيوونکي مېرمن وه، خپل سر د ماشومانو پر کټ ایښی و. ورو یې دعا کوله، خواشینوونکو خیالونو او وېروونکو فکرونو ورڅخه ارامي اخیستې وه. هغه یوازې وه او په ډېر ځراکت سره یې د بهر شر و ځوړ ته غوړ نیولی و. وېرې او وحشت یې اروا ځوړوله او زړه یې رېرېدېده. د کور تر شا قهرجن رود غرمېدېده. توپان ټول څیزونه په خپلو منگولو کې مروړل. ځان یې په سپینو ځگونو له پوښل شویو څپو سره پر ساحل واهه. د رود له ځوړ او د توپان له چغې څخه غمجنټوب او ژړا احساسېده. د دې کور خاوند یو کبنيوونکی و، چې هغه مازیگر هم د ښکار لپاره د سمندر غاړې ته تللی و او تر اوسه بېرته راگرځېدلی نه و. ډېر مهال کېده، چې له توپان سره لاس و گړېوان و او له څپو سره یې ډغرې وهلې. هغه له ماشومتوبه اړ شوی و، چې د ژوند هر فرمان ته غاړه کښېږدي او د کبنيونې خطرناکې دندې ته دوام ورکړي. له هغو شپو څخه ډېر وختونه تېر شول. دی هم له دې وحشتناک او له اخ و ډبه ډک ژوند سره عادت شو. په توپاني او باراني هوا کې که کنگل به هم و، د سیند غاړې ته یې ځان رساوه. ته وا مرگ ورته یوه ډېره عادي پېښه ښکاري او هېڅ څیز هم ورته ارزښت نه لري. له ځانه سره یې وویل:

"زما ماشومان ډوډۍ غواړي، زه باید له توپانه ونه وېرېم. باید لاړ شم، له توپان او خروښنده څپو سره وجنگېرم."

له همدغو سوچونو سره به په بېرۍ کې کښېناست. په ناپایه سمندر او توپانونو کې به ورگډېده، دا څومره زړورتیا غواړي، چې انسان وکولای شي ځان د سمندر په څپو کې ورگډ کړي او ورسره شخړه وکړي. دا څومره ستونزمنه ده، چې څوک دې له توپان او څپاند سمندر سره ډغر ووهي. د دې کار لپاره ډېره تجربه په کار ده، باید ځواکمن مټ ولرو. د توپان پر مهال ځینې د ښامار غونډې څپې د بېرۍ له څنډو څخه ولاړېږي. دا به د باد وېره وي، چې څپې چغې وهي او سپین ځگونه رابرسېره کوي.

د کبنيوونکي مېرمن "ژاني" لا ویده شوې نه وه. که څه هم خوب ورته، خو نه یې شول کولای، هغه په اندېښنو او دردونو کې رابښکېله وه او آرام ته یې نه پرېښوده. د توپاني شپې چغې او ځوړونه یې اورېدل او دېته یې اړ ایستله، چې ان واړه غږ ته هم غوږ ونیسي. کله به یې د سمندري مرغانو وچ او وېروونکی غږ تر غوړ شو او د هغې په نظر

کې به يې خاوند انځور کړ، چې پر خپله بېړۍ ناست او د سمندر په خروښنده څپو کې به کښته پورته خوځي. "ژاني" خپل سر د ماشومانو پر کټ تکیه کړ او په ژره خواشینۍ کې ډوبه شوه.

له ځانه سره يې سوچ کاوه، چې له نېستۍ او فقر سره ژوند څومره گران دی. له مفلسۍ سره یو کېدل ناشونی کار دی. مور د دغو ستونزو پر زغملو سربېره ایله دومره توانېدلي یو، چې د جو ډوډۍ وخورو. د کور د ټولو غړو پښې لوڅې دي. باید ټول ژوند له محرومیت او ماتې سره تېر کړي. له نېستۍ سره مبارزه وکړي، خو ولې او د څه لپاره؟ د توپان له ډېرېدو سره جوخت سمندر هم غرمېده. هره گړۍ به څپې د غره په شان پر ساحل اوښتې او ړنگېدې به. کله-کله په پر سمندر کوم ستوری د پښ له کورې څخه په لوگیو کې د الوتې بڅري غوندې ځلېده او پناه کېده.

شپه نیمایي ته ورسېده، پر دې مهال به خامخا نېکمرغه او شتمن خلک په خوښۍ سره په عیش او نوش، نڅا او پایکوبونو بوخت وو. خو د کښیوونکي څه حال و؟ هغه خوار په الوتې څېره د څرمنې بالاپوښې پر ځان تاو کړی او په ناپایه تیارو کې د خپل برخلیک په انتظار کې پر بېړۍ ناست او پرمخ روان دی. خو ساحل نه ښکارېده. د هغه د بدمرغې مېرمن (ژاني) په نظر کې وېروونکي انځورونه او منظرې یو په بلې پسې ژوندۍ کېدې. زړه یې د وېرې په منگولو کې رانېکېل و. له سترگو څخه یې اوښکې بهېدې، خدایه! څومره ډېر کښیوونکي د سمندر په نس کې ښځ دي، هغوی هم د اوس په څېر په توپاني شپه کې تللي او بیا هېڅ بېرته راگرځېدلي نه دي.

ژاني پانوس راواخیست، دا گومان یې وکړ، چې د خاوند د هرکلي وخت یې رارسېدلی، له ځانه سره وېونگېده:

"سمندر تر اوسه ارام شوی نه دی. اوس به رڼا وي، توپان به کرار شوی وي. لاړه به شم و به گورم، چې د پېره داره برج روښانه دی که نه."

له کوره ووته. لمر خاته ته لا ډېر وخت پاته و. د رڼې سپوږمۍ رڼا پر ټول سمندر خپره وه. سمندر تر پخوا زیات غرمېده، باران هم په اورېدو و. ژاني په ډېرو ستونزو د ږندې په څېر وړاندې تله. کور په تیارو کې ډوب شو. نه په کې کوم څراغ بلېده، نه هم کومه رڼا ښکارېده. توند باد له سوري-سوري بام څخه په چټکۍ سره تېرېده او چغې یې وهلې. ته وا غواړي کوټه پر بل مخ واړوي. ژاني یوه شېبه ودرېده او سوچ یې وکړ، چې دا خو زما د ناروغې گاونډۍ کور دی، بدمرغه ښځه په داسې شپه کې هم یوازې ده، ور به شم. ځکه مرستې ته اړتیا لري. رښتیا د بدمرغۍ او ژوند سوچونو بېخي راڅخه هېره کړې وه. خاوند مې پرون ویل، حال یې ډېر خراب دی. خامخا به یې وگورم. ور یې په زوره وډباوه، خو کوم ځواب یې وانه وړېد. له ځانه سره یې وویل:

"زړه مې پرې سوځي، هغه هم زموږ غوندې څه، چې تر مور ډېره نېستمې ده. ماشومان یې بل څوک نه لري، د خوړو لپاره به هم څه نه لري. دا یوازې خواران دي، چې پر یو بل یې زړونه سوځي."

د وره له ډبولو سره يې نارې كړې، گوندې څوك يې واوري او ور پرانيزي. خو غږ يې د توپان په غږمباري او ځورونو كې وركېده. په ډېرو ټكولو يې ناڅاپه ور پرانيستل شو. كور ته ننوته. تياره خونه يې په خپل پانوس روښانه كړه، خو له لومړي گام سره پر خپل ځای ودرېده. د گاونډي مېرمن په يوه كوچ كې پرته ده، پښې يې يوڅه راټولې وې، خوله يې خلاصه ښكارېده. مظلومه اروا يې له بدنه وتلې وه. تر دومره ډېرو مبارزو وروسته يې همدغه سوږ بدن پاتې و، دوه ماشومان يې تر څنگ ویده وو. هغې د خوب پر وخت پر ماشومانو خپل شلېدلی او زوړ ځادر غوړولی و. ژاني په ډېره خواری پر لار تله. زړه يې درزېده، پښې يې رېږدېدې، په وېرې سره يې شا و خوا ته كتل. كله چې خپل كور ته ورسېده، د كټ تر څنگ پر وره څوكۍ كښېناسته، لا هم د خپل خاوند په سوچ كې وه. غمونو او اندېښنو بيا پرې يرغل وكړ. نږدې و، چې زړه يې له غمه ودرېږي. له خولې څخه يې بې مانا او بې اړيكي خبرې راوتې. بيا يې له ځانه سره وويل:

"دا مې څه وكړل، د خپل خاوند غم او دردونه مې لږ وو؟ هغه زما او د ماشومانو لپاره دومره خواري كوي، اوس دا دوه نور هم پرې ورزيات شول، واه خدايه! لكه چې خاوند مې راغی. نه! هېڅكله! گومان كوم، همداسې مې وانگېرل، هېڅوك نه شته. بده ورځ راغلې، موږ خپله د خوږو لپاره څه نه لرو، څومره بد كار مې وكړ. ما څه كولاى شواى، خاوند به مې خامخا وهي، زه پوهېږمه. زه د وهلو- ټكولو وړ يم... لكه چې راغی. نه! دا د باد غږ دى. خدايه! څومره ساده يم، ټوله شپه يې په بېصبرۍ او انتظار كې تېرومه او اوس يې په راتلو وېرېږم. هغه سترې وه، خپل سر يې پر خپلو لاسونو كښېښود او په ناكراره خوب كې ډوبه شوه. نور نو د سمندر د غږمبا او د باد چغاري نه اورېدل كېدې. يو زورور لاس ناڅاپه د كوټې وړ پرانيست، له وره څخه د سبائي كمرنگه رڼا كوټې ته راننوتله. له دې رڼا سره كښيوونكى راننوت او نارې يې كړې:

"راغلم!"

ژاني وينه شوه، په خوشحالي له ځايه رااوچته شوه او لاسونه يې د هغه پر غاړه ورتاو كړل. كښيوونكى يې سترگو ته ځير شو. ژاني په ژرغوني غږ وويل:

"راغلي! جوړ خو به يې؟ ښكار دې وكړ..؟"

"_ښكار نه و، پارو مې له لاسه ولوېد، جال ځيرې شو. نژدې مې شوى وم. څه وكړو، ماشومان ښه دي؟ څومره بده هوا ده، نژدې و چې ډوب شم. څو واړې د مرگ خولې ته ولوېدم، يوازې دې څه كول؟"

"_تا ته مې كتل، يوه شپه مې خياطي وكړه، نژدې و له وېرې مړه شم. تا ته ډېره اندېښمنه شوم. سمندر ټوله شپه وغږمېږده. ماشومان ټول ښه دي. پوهېږې څومره بده پېښه شوې، سهار د گاونډي كور ته لاړمه، هغه بدمرغه تېره شپه مړه شوې. ماشومان يې يوازې پاتې دي."

د ژاني رنگ د خبرو پر مهال اوښت- رااوښت .

خپلې جملې يې بشپړولای نه شوې، له وهلو وېرېده، لکه کوم بد کار چې يې کړی وي. بيا يې وويل :

"ډېر واره دي، مشره لور يې ايله اوس په گرځېدو راغلې."

کښيوونکی په سوچ کې لار، اخر يې وويل:

"د بدمرغو څومره بد برخليک! خامخا به له منځه لاړ شي، څوک به يې وروزي؟ د کلي ټول خلک نېستمن دي، خپله

خو څه نه لري، چې ويې خوري. زه يې په ورين تندي منم، خو موږ په خپله پنځه ماشومان لرو... څه وکړو؟"

خپله لنده خيسته خولې يې يوه گوټ ته گوزار کړه او دوه وارې يې تر شونډو لاندې وويل :

"د کوټريو (کونگريو- کوکريو) غونډې به مړه شي. اخر موږ هم انسانان يو."

خپل غږ يې لوړ کړ:

"ژاني! ورشه رايې وړه، ډېر به وېرېدلي وي، مور به يې هم د مړينې پر مهال ويلي وي، چې موږ به يې يوازې نه پرېږدو.

زه يې منم، خدای به د هغوی په برکت ډېر ښکار راپه برخه کړي. لوی به شي، له موږ سره به مرسته وکړي."

ژاني په داسې حال کې چې د کټ په وړاندې په گونډو شوه او د خوښۍ اوښکې يې له سترگو توپېدې، څادر يې

ليرې کړ او يې ويل:

"دغه دي ډېر وخت کېږي، چې دلته دي."

د ژباړې نېټه: 16/7/1379 ل کال

اخځ: شيرين ترين داستانه‌اي واقعي،

راتولونكي: فريدون پور حسين،

ژنده پيشي

په ډېرو ستونزو مې ماشومان ويده كړل. كه څه هم د هغوي له حركاتو مې زيات خوند واخيست، خو بيا يې هم له خېزونو، شوخيو او شورماشور څخه سترې شوم.

ښه شو چې ماشومان ويده شول. ځكه چې په دې سترې روحيې سره كېدای شول ډېر په تنگ شم، يا يې ووهم او وروسته پښېمانه شم.

ما يې مور په بېخايه نيوكو او وړو خبرو ډېره وځوروله، نو ځكه مجبوره شوه چې ماشومان او كور پرېږدي او د خپل پلار كره لاره شي. انسان خو حساس موجود دی، تر كومه حده د نورو خلكو ترخې خبرې وزغمي؟ اخر د دې بدمرغې ښځې گناه څه وه؟ ايا دا په هغې پورې څه اړه لري، چې زه نيمگړی شوم؟

دا د هغې غوښتنه وه؟ ايا هغې په ما كې دا نيمگړتيا رامنځته كړه؟ نو بيا مې ولې دومره بده وضعه ورسره وكړه، چې اخر كور پرېښودو ته اړ شوه؟

هي، هي! انسان چې تر كومه وخته پورې له كوم نعمت څخه برخمن وي، په قدر يې نه پوهېږي، كله چې يې نعمت له لاسه وركړ، بيا ورته متوجه كېږي. سمه ده چې زه خپله گناه منم، خو هغې بايد خپل ماشومان او زه، نه پرېښودای. هغه هم داسې مېړه، چې يو كال يې د سترگې له ژندېدو څخه تېرېږي.

نيمگړتيا كه هرڅومره وړه هم وي، پر روحيې اغېز اچوي او د انسان طبيعت اغېزمنوي. تر دې چې انسان ورسره عادت شي.

د ساري په توگه زه بدمرغه كله- كله خپله ژنده سترگه له ياده باسم. خو كله چې ناڅاپه په هنداره كې خپله خپره ووينم، نو د غم او خواشيني له كبله د مار غوندې تاوېږم، په هډوكو كې مې سره شوي سيخان تېرېږي.

څو كاله وړاندې مې چې واده نه و كړی، په كور كې مو يوه پيشي اوسېده، چې ډېره مينه مې ورسره درلوده. نه پوهېږم څه پېښه وشوه چې هغه پيشي هم په يوه سترگه ژنده شوه!

خو زما ښه يادېږي، کله چې پيشي ږنده شوه، ما چې څومره ورسره مينه لرله او د هغې د ساگانو له خور- خور څخه به مې خوند اخيست، تر دې وروسته زما ورڅخه کرکه کېده. نور مې نه خوښېدل چې د پخوا په شان يې ونازوم، کله چې به يې خپله نرمه او پسته لکۍ زما پر شا راتېروله، ناراحته کېدم به .

زما کرکه به هغه وخت لا زياتېده، چې غوښتل به يې خپله ټوله مينه په خپله روغه سترگه کې منعکسه کړي. په دې وخت کې به مې ترې کرکه کېده او د لېونتوب په يوه حالت سره به مې هغه له ځانه شړله.

اوس د ځان په اړه هم همدا فکر کوم. ښايي زه به هم نورو ته د کرکې وړ شوی يم. په ځانگړې توگه چې کله خلکو ته ورنژدې کېږم، خامخا مې مينه له يوې سترگې څخه سرچينه اخلي، گومان کوم چې په ليدو مې سترې کېږي. له دې کبله وېرېږم، نو ځکه له خلکو سره سوږ او بې مينې چلند کوم. په ځانگړې توگه له خپلې مېرمنې سره، چې تر ټولو راته گرانه ده.

زما ږنډېدل هم په خندوونکي ډول وشول، دا موضوع له شوخي پرته په بل څه نه شو تعبیرولای.

اوس دا دي زهه مياشتې کېږي، چې خپله يوه سترگه مې له لاسه ورکړې. پر دې سربېره مې د هغه لعنتي سفر ياد تل اروا او جسم ځپي، اوس هم گومان کوم چې په هماغه سفر کې يم. لکه د هغه دوه مياشتني سفر ټول جزيات مې چې له پيله تر پايه په مغزو کې د کوم حساس دوربين په مرسته عکاسي شوي دي. تل د هغې پېښې په سوچ کې يم، هر ځل تر پخوا لا حيرانېږم او غوسه راځي.

ښه مې په ياد دي: يوولس مياشتې مخکې ډاکټر "ژ" وبللم په پنډ او مينه ناک غږ يې وويل:

"گرانه دوسته! ته غواړې چې په يوه ليرې پرته سيمه کې د چيچک ناروغۍ د مخنيوي لپاره لاړ شې، ښه حق الزحمه هم درکول کېږي؟".

که څه هم پوهېدم چې هغې سيمې ته سفر زيات ستونزمن دی، خو د اوږدمهالې غريبۍ له کبله مې ومنله.

درې ورځې وروسته مې د سفر تياری وکړ .

هغه ورځ ښکمرغه سړی وم، چې يوازې مې د خپلې ځوانې مېرمنې او ماشومانو لپاره غوښتل دغه ستونزمن سفر وکړم. گوندې مالي امکانات تر گوتو او د هغوی هيلې ورپوره کړم.

هو! زړه مې غوښتل چې د خپلې مېرمنې په سترگو کې هغه پټ شوي هوسونه، چې ما به لوستل، خړوب کړم. که هر څنگه وي، يو ځل يې هوساينه ووينم.

هغه ورځ خوشحاله او خوابدی په يوه زاړه بس کې د هغې سيمې پر لوري روان شوو.

د خدای مخلوق ته د نېکۍ لپاره او له لږې حق الزحې څخه استفاده، دغه راز په هغه تور دوزخ کې اوسېدنه په ما پورې اړه درلوده.

څومره سختې ورځې مې تېرې کړې، خواری مې وکړې، له خلکو سره مې مینه وښووله.

نه پوهېږم، ولې یې ویلي، چې:

که دې ښه وکړل، ستا په ښه به درځي.

په ښوونځي کې مې هم دا شعر لوستی و او د ښوونکي پر مانا او تشرېح مې هم باور درلود:

هغه زړه به له توپانه په امان وي

چې کښتۍ غوندې د خلکو باربردار شي

خو اوس پر ټولو شيانو شک کوم. که د دغه شعر مضمون حقیقت ولري، نو ما تر ځان بدمرغه خلکو ته څه بد رسولي، چې ښۍ (راسته) سترگه مې په ناڅاپي ډول پنډه شوه!؟

ژړا مې ستونی نیسي، کرار- کرار مې لمن په اوبښکو ډکېږي. سمه ده چې د هغه ستونزمن کار په بدل کې مې مزد ترلاسه کاوه، خو هغه مزد او پیسې زما د کار په وړاندې ډېرې کمې وې.

په هغه کلي کې مې ډېرې شپې روڼې کړې، په هغو غلیو او وېروونکو کلیو کې مې ډېرې شپې د دردمنو خلکو سر ته تېرې کړې او د هغوی د روغتیا د بیا ستونولو لپاره مې سترگې سره ورنغلې. خو د دې شعر دا بیت زما په اړه ډېر صدق کوي:

"هغه زړه به له توپانه په امان وي"...

اوس باید د هغې روڼې سترگې پرځای باندې د ښیښوکوم غټی کښېږدم، چې دغه تیاره او بدرنگه کنده ورباندې ډکه شي.

هغه سهار، چې غرمه مهال یې د تقدیر لاس دغه دردوونکې پېښه وکړه، ډېر ساعتونه مې خولې تویې کړې، ډېرو ماشومانو او سپین ږيرو ته مې د رنډېدو او مړینې له خطر څخه د ژغورنې لپاره پېچکاری ولگولې.

هېڅ مې نه هېرېږي، کله چې مې د وروستي ځل لپاره ناروغان وشمېرل، څلور ماشومان پاتې وو، خپل مرستیال ته مې وویل چې د یوه کپسول سر پرانيزي، چې زه یې هغوی ته ولگوم، بیا د غرمې ډوډۍ ته لاړ شو.

مرستیال مې ښیښه راوايسته، د ښیښې څنگ یې په وړې ارې لږ وگوراهه، بیا یې کرار- کرار ټک ورکاوه، چې لاس یې خطا شو، د ښیښې سر د دې پرځای چې پرځمکه ولوېږي، زما په راسته سترگه کې ننوت او چغې مې اسمانونو ته پورته شوې.

دا پېښه دومره ترخه او دردوونکې وه چې دا دي څو میاشتې وروسته مې هم د هغې په یادولو سره خوله او ستونی وچ او تریخېږي.

زما خوارکي مرستیال په وېرې- وېرې د ښیښې هغه ټوټه، چې د ستن غوندې زما په سترگه کې ننوتلې وه، راوايسته، خو کار له کاره تېر و. همغه ساعت مې خپل سامان راټول کړ، سره له دې چې لار اوږده وه، بیا هم د درملنې په هیله مرکز ته روان شوو. خو څه گټه؟

څو ورځې وروسته یې زما د سترگې له کسې څخه هغه وپروونکې ټنکه وایسته. څه وخت لا نه و تېر شوی، چې په دېرش کلنۍ کې، یوازې د ځوانۍ په پسرلي کې د تل لپاره د یوې سترگې له رڼا او نعمت څخه بې برخې شوم. هو رښتیا هغه شعر زما برخه کې ډېر ښه صدق کوي.

☒☒☒

د مېرمنې ځای مې تش دی، خو نه... بېځایه خپلو احساساتو ته تسلیم شوی يم. نور به هغه څوک نه یادوم، چې تر یو عمر مینې او محبت وروسته یې خپل خاوند او ماشومان یوازې پرېښوول، خپل داسې خاوند یې یوازې کړ، چې یوازې یو څو میاشتې یې له ږنډېدو څخه تېرېږي.

ماشومان ویده شوي دي... هی... څوک دی؟ لکه چې د وره غږ دی. ودرې ښه غوږ ونیسم... یه... تېروتنه نه کوم. څوک کرار- کرار دروازه ټکوي. ډېره کراره یې ټکوي. ښایي زما مېرمن وي!

دا په خپله هغه ده. وېرېږي، چې په دې نیمه شپه کې یې نازنین ماشومان راوینس نه شي. ښایي دا احتیاط به د خپل بېگناه خاوند لپاره کوي.

ای خدایه! څومره ښه شول، چې راغله. زړه مې هوسا کېږي. بیا به ورسره بد چلند نه کوم، هڅه کوم چې هر وخت راڅخه راضي او خوشحاله وي. اوس به ورته په زبات ورسوم چې څومره مینه ورسره لرم. ور پرانیزم په ډېره مینه یې پر خپل ټټر کښېکارم، سر او مخ یې ورمچوم.

ښه! ژر به رااوچت شم او د وره لاستی به تاو کړم.

اه خدایه! څوک، د وره تر شا څوک نه شته.

خو دا لعنتي پيشي چېرې وه، چې ناڅاپه یې په خپل کرکجن غږ سره کور ته ټوپ کړل؟

زه خُم چې دباندي يې وباسم، اى بدجنسې، اى لعنتي پيشي! دا ته وې چې ور دې ټكاوه؟ اوس دې دباندي باسم.
اه خدايه! خومره ښه هوسا پر كټ پرته ده. خو داسې ښكاري لكه يوه سترگه چې يې عجيب حالت لري. داسې نه
چې په خپله وي. اه خدايه! دا خو مې خپله پخوانۍ پيشي ده، اوس راستنه شوې، هماغه رنده پيشي، هماغه حيوان
چې ما ترې كركه لرله.

رهنورد زریاب

عکس

اووه کلن وم، هره ورځ به چې له لارې تېرېدم، نو یو سپینږیری عکاس به مې لیده چې دېواله به یې ته نژدې په پیاده رو کې خپله زړه کمره درولې وه، خپله به هم پر ځمکه ناست و او په چورتونو کې به ډوب و. د هغه کمره یوې صندوقچې ته ورته وه چې درې اوږدې پښې یې درلودې. یوې خوا ته یې یو سوری و چې هنداره ورباندې نښلول شوې وه، هغه وړکوټی سوری به تل په یو تور کاغذ چې خولۍ ته ورته و، پوښل شوی و. د صندوقچې راسته خواته لستونې ته ورته ټوکر راځړوند و.

کله- کله به مې لیدل چې سپینږیری عکاس کار کوي، د چا عکس به یې اخیسته، پر دې مهال به هغه سړی چې عکس به یې اخیستل کېده، دېواله ته د راځړول شوې تورې پردې مخې ته پرڅوکی کښېناست. سپینږیری عکاس به وړې کرکی ته سترگې ورنژدې کولې، د هندارې له سوري څخه به یې وړه خولۍ لیرې کوله او پر دې مهال به یې هغه سړی ته ویل:

"سر دې څه لوړ ونیسه... لږ کښته... نه، لږ لوړ.. زما لاس ته وگوره، همداسې واوسه."

ما به دغو ټولو کارونو ته په حیرانۍ سره کتل او له ځان سره مې ویل:

"په دې صندوقچه کې به څه وي؟!"

هرڅه چورت چې به مې واهه، ځان ته به مې ځواب نه شو موندلای.

څو شېبې وروسته به مې لیده چې سپینږیری به یو لوند کاغذ راکښه او پر دې کاغذ به د هغه سړي عکس ښکارېده، چې څو دقیقې مخکې د سوری لرونکې کرکی مخې ته ناست و. زه به نور هم حیرانېدم.

یوه ورځ دغه عکاس ته ورغلم او ومې ویل:

"زما عکس اخلې؟"

هغه په خندا سره ځواب راوړ:

"ولې نه."

"-څو غواړې؟"

"-نیمی وي وي، که سرتر پښو؟"

"-سر تر پښو."

"-یوه قطعه وي؟"

"-هو - یوه قطعه."

"-لس افغانی."

تر هغې وروسته مې د خپلو پیسو په راټولولو پیل وکړ. غوښتل مې چې لس افغانی پوره کړم او خپل عکس واخلم. ډېرې ورځې تېرې شوې چې ما دا پیسې پوره کړې. یوه ورځ مې ټوله ذخیره لسو افغانی ته ورسېده. افغانی مې په جېب کې واچولې او سپینږيري عکاس ته لارم، کله چې یې ولیدم داسې ښکارېده لکه زما په تمه چې وي. ویې پوښتم:

"-راغلي؟"

پیسې مې ورکړې او ومې ویل:

"-لس افغانی دي."

پرتله له دې چې ویې شمېري، جېب ته یې واچولې.

"-ښه، اوس راشه دلته ودرېره."

د تورې پردې مخې ته پر څوکی ودرېدم. د هندارې لرونکي سوري خولی یې لیرې کړه او خپله یې خپلې سترگې کړکې ته ورنژدې کړې، هغه هندارې لرونکي سوري ته ځیر شوم، په زړه کې مې شوق په څپو و، په ډېره سختی مې د خپلې خندا مخنیوی کولای شو. ځان ته مې ویل:

"-عکس مې اخیستل کېږي. زما عکس."

د سپینږيري عکاس غږ مې واورېد:

"چې خوا ته وگوره... نه! ... لږ راسته خوا ته ... لږ نورهم... بس!!"

له ځان سره مې سوچ کاوه چې دا عکس به مې څنگه وي؟

عکاس بیا وویل:

"-پښې دې لږې سره نژدې کړه."

نوره مې د خپلې خندا مخنيوی نه شو کولای. شونډې مې سره ليرې شوې.

عکاس وويل:

"مه خنده."!

شونډې مې سره کښېکارلې.

همداسې هنداره لرونکي سوري ته ځير شوم او په ډېره سختۍ مې د خپلې خندا مخنيوی کاوه. د عکاس غږ مې واورېد.

"-ونه ښورې."!

د بُت په شان وچ ودرېدم، عکاس له کړکۍ څخه سترگې ليرې کړې او کړکۍ يې وټرله. هغه هنداره لرونکي سوري يې هم په هغې خولۍ پټ کړ او رانژدې شو، بيا يې سر تر پښو وکتلم او ويې ويل:

"ونه ښورې"!

د دې لپاره چې د خندا ښه مخنيوی وکړم، نو شونډې مې نورې هم سره کښېکارلې، عکاس توره خولۍ ليرې کړه، هنداره لرونکي سوري رانېکاره شو. وروسته يې بېرته بند کړ او ويې ويل:

"-خلاص شو."!

هوسا شوم، نوره خندا نه راتله، يوازې د خپل عکس ليدو ته په تلوسه کې وم.

عکس يې په يوه کاغذ کې راته وپېچه او رايې کړ. څو گامه ليرې مې خلاص کړ، بېواکه مې وخنډل. زه ومه. ټول شيان زما وو. چپنه، وره لنگوټه، خپلۍ. ځان ته مې کتل چې ولاړ وم، لنگوټه مې يوڅه پورته شوې وه او وپښتان مې ښکارېدل. د سرتېرو (عسکرو) په شان نېغ ولاړ وم او شونډې مې داسې سره کښېکښلې وې چې ښکارېدل په زوره د خندا مخه نيسم.

په دې حال کې مې په سترگو کې حيرانتيا په څپو وه. چپنه مې پر بدن اوږده ښکارېده، د خپليو څوکو مې هم خندوونکې ښه درلوده، بيا هم ځان راته ښه ښکاره شو.

عکس مې جېب ته واچاوه او ومې ځغستل چې خپلې مور ته يې وښيم.

په کور کې مې خپلې مور ته وويل:

"-خپل عکس مې واخيست."

هغې وويل:

"-راکړه چې ويې گورم."

لاس مې جېب ته کړ، زړه مې په زوره ودرزېده، رنگ به مې هم الوتی و، ځکه عکس راڅخه کوم ځای لوېدلی و، مور مې وپوښتلم:

"-ولې؟"

پرتله له دې چې څه ووايم کوڅې ته مې منډه کړه، خپله لار مې څو وارې ولټوله، خو عکس مې پيدا نه کړ. کور ته راغلم او په ژړا مې پيل وکړ. وروسته مې ماما هم راغی او ويې ويل:

"-هېڅ پروا نه لري ... زه به دې بل عکس واخلم."

مور مې سر راته ږمونځ کړ. نوي کالي يې راپه ځان کړل. ماما مې تر لاس ونيولم. چې عکس مې واخلي. خو سپينبري عکاس ته ورنغی. ويې ويل:

"-برقي عکس اخلو."

زه يې يوې ښايستې عکسخانې ته بوتلم. زما عکس يې واخيست. ومې ليدل بيا هم زه ومه، خو دا عکس مې دومره خوښ نه شو، هېڅ خوند يې نه درلود. هغه عکس مې چې ورك کړی و، هر وخت په زړه کې و.

☒☒☒

وروسته، کلونه تېر شول، ډېر عکسونه مې واخيستل، هېڅ يو هم راته د هغه لومړني عکس په شان په زړه پوری او ښکلی نه و.

کله چې د ښوونځي په وروستي ټولگي کې وم. يوه ورځ مې په يوه مجله کې پر يوه عکس سترگې ولگېدې، ټکان مې وخوړ. زما عکس و. هماغه عکس چې ورك کړی مې و:

يو کوچنی هلك و چې د سرتېرو په شان نېغ ولاړ و، چپنه ورباندې اوږده وه، وړه لنگوټه يې يوڅه اوچته شوې وه او تور وښتان يې ښکارېدل. د خپليو څوکو يې خندوونکې بڼه درلوده. دې ماشوم خپلې شونډې سره کښېکښلې وې، چې د خپلې خندا مخنيوی وکړي. بارڅوگان يې پرسېدلي ښکارېدل او په سترگو کې يې يوه لويه حيرانتيا په څپو ښکارېده، خپل تېر وختونه مې وليدل.

خندا راغله. د عکس له پاسه يې ليکلي وو: "د اوونۍ (هفتې) په زړه پوری عکس."

او تر عکس لاندې دا توري لوستل کېدل:

(يو خوشحاله كليوال هلك)

او ناخاپه مې په ذهن کې راوگرځېدل: هغه سپينبريری عكاس به ژوندی وي، كه مړ؟

جبران خليل جبران

د اروا حمام

زه او زما اروا د ځانونو د مينځلو لپاره د ستر رود پر لوري روان شوو. کله چې ساحل ته ورسېدو، نو د يوه پټ ځای په لټه کې شوو.

هماغسې روان وو چې يو سړی مو وليد. هغه پر لويه توره تيره ناست و، يوه کڅوړه يې په لاس کې وه، چې موټي – موټي مالگه يې ترې کښله او رود ته يې اچوله. زما اروا راته وويل:

"دی هماغه بدبين دی چې له ژوند څخه يوازې يوه سایه ويني. بايد له دې ځايه لاړ شو، ځکه د هغه د سترگو په وړاندې لمبا نه شو کولای".

له هغه ځايه لاړو او روان شوو، يوه خليج ته ورسېدو، هلته هم يو سړی ولاړ و او پر يوې سپينې گارې يې تکیه کړې وه، په لاس کې يې د مرغلرو صندوق نيولی و. له صندوق څخه يې د قندو ټوټې راکښلې او رود ته يې اچولې.

زما اروا راته وويل: "دی هماغه خوشبين دی چې د نېکۍ او خير لپاره ښه فالونه نيسي، راځه چې لاړ شو، ځکه ښه نه ده چې لوڅ مو دلته وويني".

روان شوو، يوه بل ساحل ته ورسېدو، هلته هم يو سړی و چې په ډېره مهربانۍ سره مړه ماهيان له ځمکې اخلي او رود ته يې اچوي. زما اروا راته وويل: "دی هماغه مينه ناک زړه سواند، سړی دی چې هڅه کوي د قبرونو مېشتو کسانو ته ژوند ور وگرځوي، بايد ترې ليرې شو".

له هغه ځايه هم ليرې شوو، يوه بل ځای ته ورسېدو، هلته يو سړی ولاړ و چې سيوری يې پر اوبو ښکارېده، څپه به راتله او د سيوري انځور به يې پنگاوه، هغه به بيا خپل سيوری غوړاوه او . . .

زما اروا راته وويل: "دی هماغه صوفي ډوله سړی دی چې له خپلو وهمونو څخه بوت جوړوي او بيا يې پرستش کوي، بايد يوازې يې پرېږدو".

هغه مو هم تر شا پرېښود او رهي شوو، يوه داسې سړي ته ورسېدو چې له اوبو څخه به يې ځگونه او حبابونه را اخیستل او بيا به يې د عقيقو په جام کې اچول. زما اروا راته وويل:

"دی د ذهن او خيال هغه اسير دی چې ځان ته د غڼو له تار څخه جامې جوړوي. ښه نه ده چې لوڅ مو وويني".

څو گامه وړاندې لاړو، يو غږ مو واورېد چې ويل يې :

"دا هماغه رود دی، خپله دی، هماغه ستر او پراخ رود!"

زه او زما اروا په ډېره بېړه د غږ پر لوري روان شوو. هلته مو یو سپری ولید چې رود ته یې شا کړې وه او ناست و، د حلزونونو دوه صدفونه یې په غوږونو کې، لکه دوې څانگې او د خپل غږ ازانگه یې اورېده. زما اروا راته وویل:

"راځه له دې ځایه لیرې شو، دی هماغه لامذهبه زمانه ده، دوی له هغو ملکیتو سترگې اړوي چې پوهېدل یې ورته گران وي، دوی حقیرو او بې گټو جزیاتو ته مخ اړوي".

هغه مو هم تر شا پرېښود، یوه بل ځای ته ورسېدو، یو سپری مو ولید چې په لویو تیږو کې گرځېده، سر یې ټیټ کړی و او په شگو کې یې سر پټ نیولی و. خپلي اروا ته مې وویل:

"راشه همدلته ځانونه ومینځو، ځکه دغه سپری به مو نه شي لیدلای".

اروا مې سر وښوراوه او وېی ویل:

"نه! هېڅکله نه! دغه کس چې ستا په وړاندې دی، د خدای له تر ټولو بدو مخلوقاتو څخه دی، هغه یو خبیث گناهکار دی، چې د ژوند له ناخالو ځان پټوي، نو ځکه ژوند هم خپلې نېکمرغۍ او خوښۍ ترې سپموي".

پر دې مهال مې د اروا په څېره کې خواشیني څرگنده شوه، په ترڅه غږ یې وویل:

"راځه له دغو سواحلو لیرې شو، د ځان مینځلو لپاره پټ او امن ځای نه شو موندلای. زه نه غواړم چې ددغو سواحلو باد راسره لوبه وکړي او هوا یې زما په پاچه مینه کې وردننه شي او رڼا یې زما پر سپېڅلي بدن خپره شي".

تر هغه وروسته ما او زما اروا هغه ستر رود پرېښود او د یوه ستر رود په لټه روان شوو.

ماری لویزه کاشنتیس

چاغه ماشومه

د جنوری میاشتې وروستی ورځې وې، چې یوه چاغه ماشومه راغله. د ژمي له پیله مې ماشومانو ته د کتاب ورکولو دود پیل کړی و. دوی به د اوونۍ پر یوه ټاکلې ورځ کتابونه راوړل او وړل به یې.

که څه هم زیاتره ماشومان مې پېژندل، خو کله کله به داسې هم پېښېدل، چې د نورو کوڅو ماشومان هم په کتاب پسې راته راشي.

زیاترو ماشومانو به په کور کې د مطالعې لپاره زیات وخت درلود. خو ځینې به داسې وو، چې هملته به کښېناستل او په لوستلو به یې پیل کاوه.

زه به هم د مېز تر شا کښېناستم او په خپل کار به لگیا شومه، ماشومان به د کتابونو الماری ته نژدې په کتاب لوستلو بوخت شول. دوی به ما ته مزاحمت نه کاوه، زما لپاره به ډېر په زړه پورې وو.

یوه جمعه، یا به شنبه وه، چې یوه چاغه ماشومه راغله، البته دا داسې ورځ وه، چې ما چا ته کتاب نه ورکاوه.

غوښتل مې له کوره ووځم، خوتر دې وړاندې مې تکل وکړ، هغه خواړه، چې تیار کړي مې دي، د خوړلو لپاره خپلې کوټې ته راوړم. څو شېبې وړاندې یو کس راسره و، کله چې لاړ، نو د سرای دروازه یې خلاصه پرېښې وه. ما د خوړو پتنوس پر مېز ایښی و او غوښتل مې چې یو بل شی هم له پخلنځي څخه راوړم، چې دغه چاغه ماشومه مې مخې ته راشنه شوه. څه کم دوولس کلنه نجلۍ به وه، زور بالاوښ یې په ځان او تور بوټونه یې په پښو وو. په لاس کې یې د ښویښدو کي (يخمالك) ځانگړي بوټونه نیولي وو، څېره یې راته اشنا غوندې وه، دا چې له کوم غږ پرته کوټې ته راننوتلې وه، ټکان مې وخوړ. له تاسو څه پټه لږه ووپرېدمه هم.

په حیرانۍ سره مې وپوښتله:

"ما پېژنې؟"

چاغې ماشومې چې پر خپله غټه خېټه یې لاس ایښی و، ولاړه وه، هېڅ یې هم ونه ویل. په خپلو روښانه او ځلېدونکو سترگو یې راوکتل.

ومې پوښتله:

"کتاب غواړې؟"

دا ځل يې هم ځواب رانه کړ، خو زه ډېره حيرانه هم نه شوم. پوهېدمه چې زياتره ماشومان له سړي څخه شرمېږي. ځکه يې بايد مرسته وشي. له الماری څخه مې څو کتابونه راوکښل او د هغې مخې ته مې کښېښوول. وروسته مې د ثبتولو او لېسټ کتابچه پرانيستله او ومې ويل:

"نوم دې څه دی؟"

ويې ويل:

"ما ته پندوگۍ وايي."

ومې پوښتله:

"زه دې هم بايد په همدې نوم وبولم؟"

ويې ويل:

"ما ته کوم فرق نه لري."

زما په خدا يې ری ونه واهه. خو زه کولای شم، په یاد کړم، چې په دې شېبه کې يې څېره زياته دردناکه شوه او وځورېده. ما هم ورته زياته پاملرنه ونه کړه او خپلو پوښتنو ته مې دوام ورکړ:

"په کومه مياشت کې پيدا شوې يې؟"

هغې په آرامۍ سره وويل:

"په سلواغه (دلو) مياشت کې."

په دې ځواب يې خوشحاله شوم. همداسې مې وليکل. بيا مې د کتابونو خوا ته مخ واړاوه او ومې پوښتله:

"کوم ځانگړی کتاب غواړې؟"

خو په دې وخت کې مې وليدل چې نجلی هېڅ کتابونو متوجه نه ده او سيده د چايو او خوړو پتنوس ته گوري.

بيا مې ترې وپوښتل:

"لکه چې غواړې ډوډۍ وخورې؟"

نجلی د سر په اشاره هو وکړه. ما حس کړل چې په دې اشاره کې په درد او رنځ لړلې حيرانتيا پټه ده. څرنگه چې تر دې کچه يې په مقصد پوه شوې ومه، خواشيني وه. د ډوډۍ توپې يې يوه په بلې پسې تېرولې. په ډېره اشتها يې ډوډۍ خوړله. وروسته مې ځان په دې ملامت کړ، چې ولې يې په مقصد پوهه شوې ومه.

تر ډوډۍ خوړلو وروسته پر خپل ځای کښېناستله، په بې پروا سترگو يې شا و خوا ته کتل. په دې کې داسې حالت ليدل کېده، چې په ما کې يې کرکه او غوسه راپاروله. هو؛ له دغه ماشوم څخه مې بد راغلي وو.

ښايسته او پنډ صورت، د خبرو ډول، لنډه دا چې هرڅه يې راته کرکجن وو. که څه هم تکل مې کړی و، چې د هغې له کبله به له چکروهلو څخه ډډه کوم، خو بيا مې هم دوستانه چلند ورسره ونه کړ. چلند مې سوړ او ظالمانه و. د خپل مېز تر شا کښېناستلم او په کار لگيا شوم. که څه هم پوهېدمه چې له مطالعې سره مينه نه لري. په بې پروايۍ سره مې ورته وويل:

"که زړه دې کېږي، کولای شې کتاب ولولې."

ايا دې ساړه او ظالمانه چلند ته دوستانه ويلای شو؟ غوښتل مې چې څه وليکم. خو ونه توانېدم، ځکه داسې مې احساسول، چې کوم څيز مې ځوروي. داسې وم لکه څوک چې غواړي د کوم مطلب په باب سوچ وکړي. خو ونه توانېږي، د نارامۍ دغه احساس يې تر هغه وخته نه ليرې کېږي، چې خپلې پوښتنې ته سم ځواب ونه مومي. زه هم په دغسې يوه حالت کې ومه. نور مې زغم له لاسه ورکړ او نجلی ته مې مخ واړاوه، ورسره په خبرو لگيا شوم.

"بله خور يا ورور لري؟"

"_هو! لرم يې"

"_په مينه ښوونځي ته ځي؟"

"_هو! په ډېره مينه."

"_له کوم کار سره زياته مينه لري؟"

"_څه مو وويل؟"

په وارخطايۍ سره مې وويل:

"مقصد مې دا و، چې کوم کسب دې زيات خوښېږي؟"

"_نه پوهېږم."

"_لکه چې الماني ژبه دې زياته خوښېږي؟"

"_نه پوهېږمه."

په لاس کې مې پنسل و، ومې څرخاوه، په ما کې یو څوړوونکی احساس راوپارېده، چې هېڅکله هم د دغه ماشوم له راتگ سره یې اړیکې نه لرل.

په لرزنده غږ مې ترې وپوښتل:

"خامخا به دوستان لرې."

"_اوه، هو!"

"_ ضرور به یو، تر نورو ډېر درباندي گران وي؟"

"_ نه پوهېږم"

په خپل بالاپوښ کې یوه چینجی ته ورته وه، د یوه چینجی غوندي یې ډوډۍ خوړله، اوس یې هم د یوه چینجی غوندي بویونه کښل.

په داسې حال کې چې ټول بدن مې د غچ اخیستنې له هوس څخه ډک و، له ځان سره مې سوچ وکړ، چې نور به هېڅ هم نه ورکوم.

خو څو شېبې وروسته بیا ووتم او څه نور خواړه مې ورته راوړل. ماشومه په پیل کې ورته حیرانه شوه. خو وروسته یې په خوړلو پیل وکړ.

بېخي د چینجی غوندي وه. په آرامۍ سره یې ډوډۍ خوړله. ما په دښمنانه نظر ورته کتل. ورو- ورو د دې ماشومې کارونو څوړولم، کله چې یې د خپل بالاپوښ تڼۍ خلاصولې، له ځان سره مې سوچ وکړ: څومره مسخره سپین کالي یې په ځان کړي، یخن یې څومره خندوونکی جوړ کړی دی.

بیا د مېز شا ته کښېناستم او په کار بوخته شوم. خو د ماشوم د خولې اواز، چې د تورو ځنگلي بانسو اواز ته ورته و، د انساني غمونو او خواشینيو یادونه راژوندي کړل او طبیعت یې راته خټه کړ.

له ځان سره مې فکر وکړ: له ما نه څه غواړې؟ یوازې مې پرېږده!

داسې مې احساسول چې غواړم ماشومه په خپلو لاسونو له خونې وباسم. خو وروسته مې د دې پرځای چې دباندي یې وشړم، بیا خبرې ورسره پیل کړې:

دا ځل مې هم د تېر په څېر، ظالمانه پیل وکړ:

"غواړې یخمالک ته لاره شې؟"

"_هو.!"

په داسې حال کې چې د ښوېښدو کي (يخمالک) بوټونو ته، چې په لاس کې يې وو اشاره وکړه، ومې پوښتل:

"ته کولای شې پر کنگل ښه لوبه وکړې؟"

"_خور مې تر ما ښه لوبېږي"

يو وار بيا يې د غم شپول پر څېره راتاوه شوه. پوښتنه مې وکړه:

"خور دې څه ډول ده، ستا غونډې؟"

ماشومې ځواب راكړ:

"اوه، نه! هغه ډېره ډنگره ده، وپښته يې ټك تور او کوت- کوت دي. په دوېي کې چې مور په كلي کې يو، خور مې د

تالندې او برېښنا پر وخت له ځايه اوچتېږي او د کور لور منزل ته څېږي، هلته کښېني او سندرې وايي."

"_ته څه کوې؟"

"_زه په خپل کټ کې پاتېږم، ډېره وېرېږم."

"_خور دې اصلاً نه وېرېږي، داسې نه ده؟"

"_هو! هغه هېڅ وخت نه وېرېږي، هغه له لوړه ځايه اوبو ته ځان اچوي، تل په سر خېز وهي، بيا په لمبا له هغه ځايه

ليږي کېږي"....

په تلوښې سره مې وپوښتل:

"خور دې کومه سندرې وايي؟"

هغې په خواشينې څېره وويل:

"هرڅه چې يې زړه وي، شعر هم وايي."

"_او ته؟"

"_زه هېڅ کار نه كوم."

له ځايه اوچته شوه او زياته يې کړه:

"نوره به لاړه شم."

لاس مې ور اوږد کړ. د هغې چاغې گوتې مې کښېکارلې. زه هېڅ نه پوهېدمه چې په هغه شېبه کې مې څه احساس درلود.

ورته ومې ويل:

"هر وخت چې بېکاره وي، بيا راشه"

په ساړه نظر يې راوکتل او له خونې څخه ووته.

ما بايد په دې وخت کې د آرامۍ احساس کړی وای. خو کله چې مې د وره د تړل کېدو غږ واورېد، په بېرې مې منډه کړه، خپل بالاپوښ مې په ځان کړ او له زینو څخه کښته شوم. هغه وخت له کوره ووتم، چې نجلی زموږ له سړک څخه بل واټ ته واوښته.

له ځان سره مې سوچ وکړ، چې زه بايد د دې چينجي یخمالک وگورم. د دې لپاره چې نجلی راڅخه ورکه نه شي، نو گامونه مې تېز کړل او ورپسې وم.

هغه وخت چې دغه نجلی ما ته راغله، غرمه وه، خو اوس مازيگر راتلونکی و. سره له دې چې په دې ښار کې مې د ماشومتوب يو دوران تېر کړی و. خو بيا يې هم په واټونو او څلور لارو کې سمه بلده نه ومه. ډېر به راته نااشنا ښکارېدل. ناڅاپه د هوا د حرارت بدلون ته متوجه شوم. مخکې هوا ډېره سړه وه، خو اوس داسې توده شوه چې د بامونو واوره ويلېدله او د اوبو څاڅکي ترې روان وو.

له ښاره ووتو، د وړو باغ لرونکو کورونو له مخې تېر شوو، ناڅاپه نجلی راڅخه ورکه شوه، کله چې وړاندې لارمه، نو يوه لوی ډگر ته ورسېدم، چې یخمالکونه په کې جوړ کړل شوي وو.

زما ياد شول چې دلته د اوبو يو کوچنی ډنډ و، چې شا و خوا يې يو ځنگل و. د ماشومانو د لوبې ډگر په لويو ځلانډو څراغونو روښانه و. د بېلابېلو سندرو او د ماشومانو د شورماشور اوازونه تر غوږ کېدل.

دغې صحنې دومره وپارولم، چې هغه نجلی مې هېره شوه. تر څو دقيقو وروسته مې وليده، چې په يوه گونښي ځای کې ناسته وه. يوه پښه يې پر بله اړولې او هڅه يې کوله، چې په يوه لاس د یخمالک د بوټ بند وتړي او په بل لاس يې د هغه پېچ ټينگاو.

له ځايه اوچته شوه او هڅه يې وکړه، چې پر کنگل لوبه وکړي، څو ځلې ولوېده، خو بېرته به اوچته شوه، په دې وخت کې يې د يوه شکون بڼه خپله کړه.

ورپڅو ته ورته غبار، فضا نيولې وه. يوڅه تياره ښکارېده. په بېتابۍ سره مې چغې کړې:

"ژر دې لوبه پایته ورسوه!"

هغې نجلۍ د لوبې له ډگر څخه د راوتلو رښتینې هڅه پیل کړه. خو دا هڅه یې زما د غږ لپاره نه وه، بلکې بل چا ورته په پرله پسې ډول نارې وهلې:

"پنډوگۍ! راشه."

له ځان سره مې وویل: کېدی شي دا یې مشره خور وي. یانې هغه کس چې ښه نخا کولای شي. همدغه راز د تالندې او برېښنا په وخت کې سندرې وايي.

په دې وخت کې مې احساس کړل، چې زه یوازې د هغې لپاره راغلې يم. وروسته هغه خطر ته ځیر شومه، چې ماشومانو ته متوجه وي.

د سیند آه د بخار په ډول اوچتېده. داسې ښکارېدل چې کنگل ماتېدو ته نژدې کېږي. ما د اه دغه اواز د اوبو له ژورو اورېده، خو ماشومان ترې بېخبره وو.

نه! ماشومانو به نه اورېده، ځکه که یې اورېدای، نو دغې چاغې نجلۍ به لوبه نه کولای او خور به یې ورته نه خنلای. نه به نخېدلای او لاس به یې نه ورته ښوراهه. نجلۍ هغې برخې ته نژدې شوه، چې د کنگل رنگ یو څه تټ و او داسې ښکارېدل چې ډېر نازک ځای وي. په سر کې یې ځان تر شا کړ، خو ترې تېره شوه، یوازې خور یې هغه خطر ته متوجه شوه. په لوبو-لوبو یوې لورې برخې ته ووته.

زه هم کرار-کرار هغې سیمې ته نژدې شوم، چې کولای مې شول، ټول لوبېدونکي ماشومان په اسانۍ سره وگورم.

د کنگل پرمخ رامنځته شوي درزونه لیدل کېدل، چې د اوبو ځگونه ترې راوتل. ما ښه ولیدل چې د چاغې نجلۍ تر شا کنگل ماشت شو او دا هغه ځای و، چې مخکې یې خور پرې نخېده. باید ووايم چې دغه درز هغې ته کوم ځاني خطر نه درلود.

خو هغه څه چې پېښ شول دا وو، چې چاغه نجلۍ ناڅاپه یو متر په اوبو کې ننوته او شا و خوا ته یې د کنگلونو ټوټې راټولې شوې، که څو گامه نور هم وړاندې تللای، نو کولای یې شول، ځان وچې ته ورسوي او زه یې هم مرسته وکړم. تر څو، ناڅاپي حرکتونو وروسته یې شا و خوا ته اوبه زیاتې شوې او تر لاسونو لاندې کنگلونه یې په کړس-کړس سره ماتېدل.

فکر مې وکړ چې ډوبه نه شي، خو دغې پېښې په ما کې هېڅ ډول رحم راونه پاراواه، هغې نجلۍ ناڅاپه خپل سر لوړ ونيو.

شپه رارسېدلې وه، سپوږمۍ د ورېځو ترشا ښکارېده، ښه مې ولیدل چې په څېره کې یې ډېر بدلون رامنځته شوی دی.

د څېرې حالت يې، ژوندي پاتې کېدو ته د هيلې او غوښتنې څرگندوی و. لکه د مرگ په وړاندې چې ولاړه وي، هڅه يې کوله خپله ټوله هستي او ژوند په غېر کې ټينگ ونيسي.

هو! زه باور لرم چې هغې له مرگ څخه کومه فاصله نه درلوده، نو ځکه راتپته او د هغې سپينې څېرې ته ځيره شوم، چې زما پښو ته په اوبو کې ډوبه شوې وه. کټ مگټ داسې وه، لکه زه چې په تور رنگه سپلاو کې خپله څېره وينم.

نجلی، چې هرڅنگه وو، ځان يې تر وچې پورې ورساوه. خپل لاسونه يې اوږده کړل او په خپل ټول قوت سره يې هڅه وکړه د وچې او اوبو ترمنځ سيمه کې په ټک وهل شويو لرگينو مېخونو لاسونه ټينگ کړي. وزن يې زيات و، گوتې يې ټپې شوې وې. بيا په اوبو کې ولوېده، يوځل بيا يې د ځان د خلاصون لپاره هڅه پيل کړه. دا له مرگ څخه د ژغورنې لپاره يوه اوږده او وېروونکې جگړه وه.

اوس مې احساسول چې غواړم له دغې چاغې ماشومې سره مرسته وکړم. خو په دې وخت کې پوه شوم چې زما مرستې ته اړتيا نه لري. ما ته څرگنده شوې وه، چې...

دا چې هغه شپه څنگه کور ته راغلمه، په ياد مې نه دي. دومره مې ياد دي، چې په زينو کې مې يوه گاونډي ته وويل:

"د اوبو لږ ساحل او د هغه شا و خوا چمن او تور ځنگلونه پاتې دي."

خو هغه مې په ځواب کې ويلي وو:

"هېڅ هم نه شته."

کله چې کور ته ورسېدم. پر مېز مې کاغذونه پاشل شوي وو. په هغو کې مې خپل يو پخوانی عکس پيدا کړ، دغه عکس يوه چاغه نجلی ښووله، چې سپين وړين کالي يې په ځان او روښانه سترگې يې وې.

جبران خليل جبران

ځانپېژندنه

د بيروت په يوه باراني شپه کې، سليم افندي د مېز تر شا کښېناست، مخامخ يې د کتابونو الماری وه. د هغه پر شا وخو لرغوني کتابونه او سره پاشلې پانې ليدل کېدې.

کله کله به يې سر خوځاوه او تر خولې به يې د سگرېټو لوگي هوا ته خوشې کول. سليم افندي دا مهال د يوې فلسفي رسالې په لوستلو بوخت و. دغه رساله د ځانپېژندنې په باره کې وه. چې سقراط د خپل شاگرد (اپلاتون) لپاره ليکلې وه.

سليم افندي لکه څنگه چې رسالې ته ځير و، يوه پاڼه به يې واپروله او په خپل ذهن کې به يې د فلسفې د پوهانو ويناوې څېړلې او شنلې.

کله چې ښه په موضوع کې ژور شو، ناڅاپه له ځايه اوچت شو. لاسونه يې سره وغزول او زياته يې کړه:

"هو، هو! ځانپېژندنه د ټولو پېژندنو مور ده. خو: زه، زه بايد ځان وپېژنم. ښه په ژوره او دقيقه توگه. زه بايد د اروا له اسرارو پرده اوچته کړم او ځان له پټو رازونو خبر کړم. زه بايد ځان ته خپل مادي او مانيز (معنوي) وجود وروپېژنم او دغه دوه پټ اسراره راڅرگند کړم..."

دغه توري يې په حماسي لهجه تر خولې راووتل او په سترگو کې يې هم "پېژندنې ته د مينې" اور په نڅا شو.

له کتابتون څخه ووت او تر څنگ کوټې ته ننوت، په دې خونه کې يوه لويه هنداره څرېده. د بوت په شان هندرې ته مخامخ ودرېد او په هنداره کې يې خپل انځور ته په غور سره وکتل، د خپل سر ښې، د بارخوگانو ليکو، د قد کوږوالي، قد او قواري ته ښه ځير شو او په چورتونو کې لاړ.

نيم ساعت دغسې پاتې و. ته وا ازلي اندېښنې کوم نابنده فکرونه ورباندې نازل کړي، چې دی د هغوی په واسطه د خپلې اروا پټو اړخونو او د ځان پېژندنې ته ورسېږي.

وروسته يې ورو شونډې سره ليرې شوې او ځان ته يې وويل:

"زما قد لنډ دی، د ناپليون او ویکتور هوگو قدونه هم لنډ وو .

زما د سر مخکېنۍ برخه وېښتان نه لري، کټ مټ د شکسپير د سر غوندې.

پزه مې بدرنگه ده او لږه کږه هم ښکاري، د ولټر او جورج واشنګټن پزې هم همدغسې وې.

یوه سترګه مې معیوبه ده، د پولس رسول او نېچه سترګې هم معیوبه وې، شونډې مې پنډې دي، بېخي د سیسرون او څوارلسم لوبي په شان. د غاړې په پنډوالي کې هم هانیبال او مرقس انټونیوس ته ورته یم.

خو غوږونه مې مستطیلی بڼه لري او غټ دي، عیناً د برونر او سوانټس د غوږونو په څېر. بارخوګان مې سره راوتلي ښکاري او شونډې مې سره ننوتلي، د ولپ لافیات او ابراهام لیکنلن په شان.

اوږې مې لږې د شا خوا ته کږې دي، د گوله اسمیت او ویلیام بت د اوږو په شان.

یوه اوږه مې جگه، بله مې ټیټه ښکاري، د ادیب اسحاق د اوږو په شان.

د لاسونو پټوکي مې کلک او د لاسونو گوتې مې لنډې دي، د ویلیام بلیک او د انتوني د گوتو په شان.

گردسره ډنگر یم او دا اکثره د هغو پوهانو ځانگړنه ده، چې بدن یې تل د اروا له کبله په رنځ او کړاو کې وي.

تر ټولو حیرانوونکې خو لا دا چې د لیکنې او مطالعې پر وخت باید خامخا د بالزاک په شان زما تر څنگ د قهوې یو گېلاس پروت وي. همدغه راز کټ مټ د تولستوی او ماکسیم گورکي په شان مینه لرم چې له کروندگرو او کلیوالو خلکو سره ناسته ولاړه ولرم.

دا درې ورځې کېږي، چې مخ او لاسونه مې نه دي مینځلي، په دې توگه بتهون او والت ویتمن ته ورته یم. دغه راز د مېرمنو د خاوندانو د نشتوالي پروخت د هغوی له کیسو څخه د بوکاشیو او ریبالی په څېر خوندونه اخلم.

لکه څنگه چې ابي نواس او الفرډ دوموسه له شرابو سره مینه لرله، زه هم ترې په کمه نه یم. همدغه راز د خوندورو خوږو په خوړلو کې هم بیا د تاریخ له خپتورو په کمه نه یم.

سلیم افندي لږ غلی شو. وروسته یې په داسې حال کې چې خپل تنډی یې گراوه، وویل:

"دا هم زه او دا هم زما حقیقت! زه د تاریخ د نامتو کسانو د صفاتو یوه ټولگه یم. څوک چې دغه ځانگړنې ولري، باید چې په دې نړۍ کې ستر کارونه وکړي. د ځان او نفس پېژندنه د ټولو پوهنو دروازه ده او ما نن شپه خپل ځان وپېژانده. له دې کبله تر دې شپې وروسته په یوه ستر کار لاس پورې کوم. هغه کار چې هستۍ د هغه لپاره په ما کې دغه بېلابېل صفات ځای کړي دي.

زه نه پوهېږم چې هغه ستر کار به څه وي؟ خو باور لرم، که هر څوک زما د ظاهر او باطن صفات ولري، هغه به د روزگار له نادرو او نوابغو کسانو څخه وي... ما ځان وپېژانده..."

پر دې مهال سلیم افندي چې په خېره کې یې د خوښۍ نخښې څرگندېدې، په قدم وهلو پیل وکړ. په دې وخت کې یې له ځان سره دغه بیت زمزمه کړ:

باید چې په دې دومره بې نظیره صفاتو

داسې کار ترسره کړم چې چا لا نه وي کړی

خو یو ساعت وروسته زموږ د داستان اتل په نامنظمو جامو کې پر کت باندې په خوب کې ډوب شو او خرابی یې هوا ته جگېده. داسې خرابی چې د انسان د غږ پرځای د ژرندې د پل غږ ته ورته و.

لوييزه رين زر

يو بوډا مري

خاله اميلي د خپل خاوند د مړينې له كبله يو كال وروسته مړه شوه. د مرگ علت يې څرگند نه شو، ډاكټر د بښخونې په جوازپاڼه كې د مړينې علت (د زورټوب كمزوري) وښووله. په هماغه حال كې يې اوږې پورته واچولې، ځكه خاله اميلي شپېته كلنې ته هم نه وه ورسېدلې.

خو له دې پرته يې څه ليكلای شواى؟

ډاكټر هغه نه پېژنده، خو ما پېژندله. له دې كبله يې د مړينې په علت هم پوهېږم. گودفريد اكا تر اميلي لس كاله مشر و. په خپل ټول عمر كې نه و ناروغ شوى. كله چې خاله اميلي مور ته په يوه پوستكارډ كې خبر راکړ، چې: گودفريد اكا غواړي له تاسو سره وگوي، نو وړاندې تر دې چې غلي پاتې شو، حيران شوو. د فبرورۍ په پاى كې هوا سره وه. مور خپل لومړني ماشوم ته انتظار ايست. خاوند به مې ويل:

"له دې وضعې سره سفر نه شې كولاى. پر دې سربېره، ته خاله اميلي ښه پېژنې، چې گودفريد والگي وهلى وي او خاله اميلي يې مرسته نه شي كولاى."

خو له اندېښنې څخه مې احساس كړل، چې:

"له تاسو سره وگوري" جمله بايد همداسې وي. دى به يو وار له مور سره وگوري. بس! په دې توگه روان شوو.

زما خاوند پتر وويل:

"پوهېږې؟ كه گودفريد اكا تر خاله اميلي زيات عمر درلوداى، ښه به و. كه دا موضوع سرچپه پېښه شي، بيا به هم ښه وي. دا لويه بې انصافي ده."

گودفريد اكا چې له اميلي سره د واده تړون كاوه، نو اميلي ډېره ښايسته وه. گودفريد ډېره مينه ورسره كوله. بده يې اموخته كړې وه. همدغه گودفريد و، چې سهار به له خوبه پاڅېد، نو اور به يې بل كړ، اميلي ته به يې چاى تيارولې او وروړلې به يې.

دا گودفريد و، چې غوښه او سابه به يې رانيول، د كور له نوكر سره به يې لانجه كوله. مېخونه يې ټك وهل، تنې به يې گندلې. لنډه دا چې ټول كارونه به يې كول. په لومړي سر كې دغه كار د اميلي لپاره په زړه پورى و. خو وروسته ورسره روږدې شوه. اخر يې حوصله پايته ورسېده.

کوم زوی یې نه درلود. ځکه چې امیلی نه غوښت او گوډفرید یې هم خبره منله. په دې توګه زیات کلونه تېر شول. دوی به د دوو پردیو په شان سره ژوند کاوه. امیلی به د ورځې په کت کې غزېدلې وه، مطالعه به یې کوله او د هرې ورځې په تېرېدو سره چاغېده. گوډفرید هم په شراب څښلو پیل وکړ او چاغ شو. هېڅ وخت یې سره خبرې اترې نه کولې، لکه څنګه چې ښکارېدل، په دې برخه کې یې د یو بل په وړاندې بې پروایي ښووله. یو ځل مې له گوډفرید څخه وپوښتل:

"ولې له یو بله نه بېلېږئ؟"

په حیرانۍ سره یې راوکتل او ویې ویل:

"جلا شو؟ په څه دلیل؟"

په وارخطایۍ سره مې وویل:

"کوم مقصد مې نه درلود، گومان مې وکړ، ته له امیلی سره خوښ نه یې."

په سره سینه یې ځواب را کړ:

"ته فکر کوې همداسې به وي؟ ما په دې اړه هېڅ فکر نه دی کړی."

تر لږې چوپټیا وروسته یې وویل:

"کار هغه چا وکړ، چې پیل کړی یې و."

ما چغې کړې:

"اوه خدایه! انسان نه شي کولای د خپلې ناسمې ټاکنې له کبله شل کاله په عذاب کې ژوند وکړي."

په مینه یې پر اوږه وټپولم او ویې ویل:

"ولې؟ انسان کولای شي د ژوند تر پایه، د ژوند تر پایه."

دغه چاغ او توربخونه سړی راباندې ګران و. زما د ترحم او درناوي احساس یې پاراوه. د ده په وړاندې مې د درناوي احساس زیات و. عجیبه خو دا چې گوډفرید اکا به د شپې نشه او مست کور ته راته. د ورځې له خوا به یې خلکو ته پټاټې سپینولې، ناولي لوبښي به یې مینحل، بیا به یې هم د خاله امیلی توند خوی زغامه، چې په ظاهره احمقانه ښکارېده.

کله چې مې د لومړي ځل لپاره "ژور" توری واورېد، یوه شېبه د گوډفرید اکا په سوچ کې ولوېدم. اوس تر یوه عمر وروسته، دوی دواړه زاړه، غوړونه یې درانه او سترگې یې کمزورې شوې وې. ژوند یې هم د باراني ورځو غونډې غمجنوونکی او کهال و.

د گوډفرید لپاره هم دا ستونزمنه وه، له خپلې مېرمنې سره چې د یوه درانه بار غوندې یې پرې سنگیني کوله، په هوسایۍ سره ژوند وکړي، دا کوم عدالت دی، چې خاله امیلی د یوې غوڅې فاتحې او بریمنې مېرمنې په توګه انځور کړو؟

کله چې خاله امیلی ور پرانیست، لومړی نظر یې پر ما پرېوت، خپل سر یې په لاسونو وواهه او چغې یې کړې:

"اخ! مهربانه خدایه! دا هم ورزیاته شوه."

پتر هغه لږ لیرې کړه او وپې پوښته:

"گوډفرید اکا څنګه دی؟"

امیلی په داسې حال کې چې ما ته ځیر وه، وپې ویل:

"حال یې خراب دی، مري!"

دا جمله یې دومره عادي وویل، تا به ویل د خوږو د تیارولو په اړه خبرې کوي. وروسته یې ورزیاته کړه:

"سینه بغل دی"

بیا یې د خوب د کوټې ور پرانیست او وپې ویل:

"خپله هلته دی، تر دې زیات به یې تاب ونه لري."

په کرکه یې کرار وویل:

"غلی شه.!"

امیلی په حیرانۍ سره راوکتل او وپې ویل:

"ولې؟ هغه بېسده دی. اوس یې نه اوري."

د گوډفرید اکا لاس مې ټینګ ونيو. په پرانیستلو سترګو یې چت ته کتل. گومان مې وکړ، چې پېژندلې یې یم. که دغه پېژندنه د یوې شېبې لپاره هم وي.

ورو مې له امیلی څخه وپوښتل:

"نورې خبرې نه کوې؟"

خو ما هېر کړې وو، چې د خاله اميلي غوږونه هم درانه دي او په اسانۍ سره نه اوري. په داسې حال کې چې خپلو غوږونو ته يې لاس وروړی و، ويې پوښتل:

"څه دې وويل؟"

ومې ويل:

"د باندې به ووځو"

ويې ويل:

"ولې دباندې؟ ما تر اوسه بخاري نه ده لگولې. ځان ته به قهوه هم تياروم."

وروسته يې په ناكرارۍ سره زياته كړه:

"په كور كې د خوړلو لپاره څه نه لرم، پېرودل، خو د گوډفريد پر غاړه وو. زه په دې برخه كې هېڅ تجربه نه لرم." پتر د ځينو توکو د رانيونې لپاره ووت، ما د پېروي ډبلی د کارونې لپاره پرانيست. خاله اميلي د قهوې د تيارولو په وخت كې په زوره خبرې كولې:

"نن نهمه ورځ ده، هغه ورځ چې هرڅه څرگندېږي، ډاکټر خو وايي، چې صحت يې ښه کېږي. خو هغه يو احمق سپړی دی. هر څوک ليدای شي او ويني چې گوډفريد د مقاومت ځواک نه لري. په ژوند كې يې زيات شراب څښلي، اوس نوهرڅه تمام شوي دي."

اميلي قهوه واېشوله.

ومې پوښتله:

"زما په اړه يې كومه پوښتنه وكړه؟"

"_هو! هماغه شپه چې تېې نيولی و."

په غوسه شوم او ومې ويل:

"ولې دې هماغه وخت راته ونه ليكل؟"

په حيرانۍ سره يې اوږې پورته واچولې:

"څه مرسته به دې ورسره کولای؟"

"_وه خدايه! ښايي زما راتگ ورته تسلي ورکولای."

پرته له دې چې خواشینی وي، ویې ویل:

"څه فکر کوې، چې مرسته به دې اغکزناکه وای؟ زه خو یې تر څنگ وم."

فکر ته مې یوه خبره راغله، خو ومې نه کړه. د کوچو کوچنی ډبلی مې راواخیست او د گودفرید څنگ ته ورغلمه .

د پخوا په شان ویده و. لږ کوچي مي د هغه پر وچو او چاودلو شونډو چې د نیم سوي لرگي په شان وې، کښېښوول.

د هغه کوچي زیات خوښېدل، ان د شرابو په شان. خو اوس یې د خوړلو توان نه درلود. کوچي یې له شونډو څخه پر

ناخرپیل شوې زڼې راتوی شول. کله چې خاله امیلی له چاینکې سره راننوتله، چغې یې کړې:

"څه کوې؟ حیف چې دغه کوچي هسې ضایع کوې، ته خو وینې چې دی څه نه شي خوړلای."

خو ما د هغه پر شونډو د کوچو له مورلو لاس وانه خیست. د ستوني حرکتو یې ښوول، چې لږ کوچي یې سوي ستوني

ته ننوتلي دي .

پتر له ډوډۍ او کوچو سره راغی او له خاله امیلی سره یې یوځای په خوړلو پیل وکړ. امیلی په داسې حال کې چې

خپله گوله یې ژووله، وویل:

"دوې ورځې کېږي چې څه مې نه دي خوړلي، گودفرید به هرځل د اتو ورځو اړتیا وړ خواړه کور ته راوړل. دا لسمه

ورځ ده، دوې ورځې مخکې هغه خوراکی توکي خلاص شوي دي."

پتر پوښتنه وکړه:

"دی ولې ناروغ شوی؟"

امیلی اوږې پورته واچولې:

"کېدی شواي دغه ناروغي ورپېښه نه شي. خو دی زیات بې پروا دی. والگي وهلی و، ما ورته وویل: چې په کور کې

پاتې شي. خو ده ټینگار کاوه، چې زه باید خرید وکړم، خو کله چې راستون شو، تېې نیولی و."

پتر وویل:

"لا حول واللله! سره له دې چې سپرو وهلی و، ولې دې پرېښود چې له کوره ووځي؟ نه شواي کېدای چې دا ځل ته دا

کار وکړي؟"

اميلي زياته كره:

"زه؟ په داسې حال كې چې هغه څلوېښت كاله پيړودل كړي، زه ولې دغه كار وكړم؟"

پتر آه وكينس.

خاله اميلي وويل:

"اوس چې تاسې دلته ياست، نو د ښځېدو تر ورځې به همدلته ياست، سمه ده؟"

پتر په خواشينۍ سره وويل:

"نور نو بس دي، ته غواړې چې موږ په دې باب سوچ وكړو، چې ته د ښځېدو تر ورځې آرام نه شې موندلای؟"

په عجيبه انداز يې پتر ته وکتل او زياته يې كره:

"څنگه چې مو زړه وي. هغسې فكر وكړئ!"

وروسته ووتله.

كله چې راستنېده، هوا تياره كېده. اميلي وپوښتل:

"تر اوسه لا ساه كارې؟"

هېچا هم ځواب ورنه كړ. شپه وه. پتر راته وويل:

"ورځه ويده شه!"

ما ځواب ورکړ:

"زه څارنه كوم."

موږ ټولو جامې واغوستې او هلته كښېناستلو. څو ساعته تېر شول، اخر پتر او خاله اميلي ويده شول. زه د گودفريد

د كټ تر څنگ كښېناستم. د هغه غوږ ته مې خوله ورنژدې كړه:

"گودفريد اكا!"

سترگې يې پرانيستې او راويې كتل. نظر يې زيات روښانه و، چې زه ترې ووپرېدم. هڅه يې وكړه چې د پخوا په شان

موسكى شي، خو ناڅاپه يې سترگې په څرخېدو شوې او ويې ويل:

"اميلي!"

"_اميلي هلته ويده ده"

گوډفريد ورو زمزمه كړه:

"پرېرېده چې ويده شي. يوازې يې مه پرېرېده."

بيا يې آرام او په ډېره مينه زياته كړه:

"هغه د يوې ماشومې په شان ده."

ناڅاپه بېسده شو.

پتر، چې وينې شوی و، وپوښتل:

"له چا سره خبرې كوي؟"

ومي پوښتل:

"غلی شه او ويده شه!"

يوځل بيا له گوډفريد سره يوازې شوم، داسې مې وانگېرل چې له ما څخه ليرې كېږي. سره له دې چې وېرې مې ستونې خفه كاوه، خو بيا مې هم نه غوښتل له هغو دوو كسانو څخه يو راوينې كړم. د هغه جگړه، له مرگ سره جگړې ته ورته نه وه. بلکې د مرگ د منلو ځنډ رامنځته كول وو.

ډېر ساعتونه تېر شول. اميلي د سره شفق پر مهال له خوبه اوچته شوه. په لوړ اواز يې وپوښتل:

"لا ژوندی دی؟"

بيا لږه ټيټه شوه، تللك يې ترې اوچت كړ او پښې يې لمس كړې. له زمزمې سره يې وويل:

"ډېر ژر" تللك يې بېرته ايله كړ او له كوټې څخه ووته. د منقل او دېگونو اوازونه اورېدل كېدل. گوډفريد ما ته ځير شو او په عجيبه انداز يې وويل:

"د اميلي په حق كې مهربانه واوسئ!"

دا يې وروستۍ خبرې وې، مخکې له دې چې خاله اميلي راوغواړم، له ژوند سره يې مخه ښه وکړه. پر څېره يې يو عجيب کيفيت واكمن و. پتر او خاله اميلي مې راوغوښتل.

اميلي وپوښتلم:

"مر شوی دی؟"

ناخاپه یې په سترگو کې یوې وحشیانه کرکې ځای ونیو، په ژړا یې پیل وکړ. په پرله پسې ډول یې ژړل. کله به په ما پورې منبته. کله به پتر پورې. خو ناخاپه یې چغې کړې:

"هغه په دې ساده گۍ کې یوازې پرېښودم. برترې یې دا وه، چې ما په دې ساده گۍ کې یوازې پرېږدي او لاړ شي. کېدی شي زه هم مړه شم. خو هغه ته کوم فرق نه لري. تللی دی. په دې اړه سوچ هم نه کوي."

پتر، هغه له خونې څخه وایستله او پخلنځي ته یې بوتله، چې وژاړي. خپله د ډاکټر د راوستلو په خاطر ووت، زه له مړي سره یوازې پاتې شوم. غرمه نژدې وه، چې هرڅه تیار شول. گوډفريداکا د مړو مینځلو په خونه کې پروت و. خاله امیلی په پخلنځي کې ناسته وه او شا و خوا ته یې په ځیر-ځیر سره وکتل. زړه مو ونه کړ، چې یوازې یې پرېږدو. د مړي د ښخولو په وخت کې سخت باران اورېده. خو دغه اورښت د خلکو د راتگ مخه نه وه نیولې.

د ښار نیمایي خلک راغلي وو او ژړل یې. نارینه وو هم ژړل. زه فکر کوم، خلکو د دې بوډا لپاره نه ژړل، بلکې خپل راروان برخلیک ته یې ژړل، چې د گوډفريد برخلیک ته به ورته و.

ټولو ځانونه د دې ژوند غولېدلي خلک گڼل. کله چې یې دغه سپین ږیری، چې له برخلیک څخه یې خبر وو، ښخ کړ، په دې وخت کې ټولو حس کړه چې هر یو دغسې یو سپین ږیری دی. هغه سپین ږیری چې ژوند یې درلود، خو اوس پرې خاورې، لوتې او ډبرې اړول کېږي. خاله امیلی په تور څادر کې، په ډېر تجمل سره تابوت ته ځیر وه. کله چې کور ته ورسېدم، خاله امیلی خولۍ یوې خوا ته وغورځوله، په ځلېدونکو سترگو یې وویل:

"اوس به د کوټې دېوالونو ته شنه کاغذونه ورکړم. ټولو سامانونو ته شین رنګ ورکوم، موبلونه او کوچونه جوړولو ته ورکوم."

وروسته یې له یوې بدرنگې خندا سره زیاته کړه:

"هغه له شنه رنګ سره هېڅ مینه نه درلوده."

په دې وخت کې یې د سفر نقشه له الماری څخه وایستله او په آرامۍ سره یې وویل:

"د دغې نقشې کارونه رازده کړئ! غواړم سیاحت وکړم."

پتر په ډېره حیرانۍ سره په څرگندولو پیل وکړ. امیلی نارې کړې:

"گوډفريد خوا راسره نه ځي."

بیا یې په ژړا پیل وکړ. مور ورته ډېر حیران وو.

دغه ژړا څو ساعته روانه وه، ځکه یوې ناوړې طبیعي پېښې له ځان سره یو وپروونکی راز ملگری کړی و. بله ورځ د خاله امیلی حالت لږ ښه و، په ظاهره یې رنگ ډېر غوړېدلی و، یوازې مو پرېښووله. څو ورځې وروسته مې یو زوی پیدا شو، ما پرې "ګوډفرید" نوم کښېښود. څو اوونۍ وروسته مې خاله امیلی ته یو لیک ولیکه او ومې پوښتله چې ایا غواړي موږ ته راشي؟ خو هغه رانغله.

لیکونه به یې لنډکي وو، په سمه توګه یې له اوضاع او احوال څخه نه شو خبرېدای. د ګوډفرید اکا تر مړینې شپږ میاشتې وروسته مو ولیده، ډېره ډنگره شوې وه، پر تودوښې سربېره یې له ځانه یو څادر تاو کړی و، د کرکۍ تر څنګ پر څوکۍ ناسته وه. د خونې رنگ د کبانو د ښینې یې صندوق په شان تک شین و. پتر وویل:

"اوه رښتیا! ته له خپلې سلیقې سره سم ژوند کوې؟"

امیلی خپل لاسونه د دفاع په حالت اوچت کړل، خو پتر په بهرحمۍ سره وویل:

"اوس راضي یې؟"

امیلی له ستړیا سره وویل:

"ته څه پوهېږې؟"

پتر ځواب ورکړ:

"اوس هغه څه کوې، چې زړه دې غواړي."

امیلی کوم ځواب ورنه کړ.

پتر مې کرار په لاس وواهه او غوښتنه مې ځنې وکړه، چې غلی شي. ومې ویل:

"شین رنگ، ډېر ښکلی دی."

امیلی وویل:

"ښکلی؟ ډېر ښه، تا وویل ښکلی؟"

غږ يې اوچت او غوڅ شو:

"راشئ دا شين رنگ ښه وگورئ، ومو ليد؟"

د کوټې شين رنگ، د رڼا له کبله سپينې لکې خپلې کړې وېز

اميلي چغې کړې:

"پوهېږې؟ گوډفريد له شنه رنگ سره هېڅ مينه نه درلوده."

وروسته مور ته ځير شوه او وېې ويل:

"تاسې به ضرور فکر کوئ، چې زه لېونۍ يم. زه ستاسو په شان روغه يم، خو تاسې په دې نه پوهېږئ."

اورې يې پورته واچولې او تر شونډو لاندې يې وويل:

"زما په نظر..."

بيا يې د څوکۍ له شا څخه د شرابو سور بوتل راوايست او د رڼا مخې ته يې ونيو:

"تش دی، دا يې وروستی و. ټول بوتلونه مې تر پايه څښلي دي."

پتر وپوښتل:

"تا خو هېڅ وخت شراب نه څښل."

اميلي ځواب ورکړ:

"سمه ده، اوس ارامي واکمنه شوې ده، گوډفريد هم تل هيله راڅخه کوله، چې شراب وڅښم."

ځان يې په څادر کې ښه وپېچه، مور وانگېرل چې هلته کوم بل کار نه لرو. خاله اميلي هغې نړۍ ته گام ايښی و،

چې مور په کې پردي ښکارېدو. مور لا ډېر ځوانان وو.

څو اوونۍ وروسته خاله اميلي هم پرته له دې چې کومه ناروغي ولري، مړه شوه. يوه شپه د تل په شان کټ ته لاړه

چې ویده شي. خو سهار مهال يې نوکر متوجه کېږي چې ساه يې ختلې ده. ډاکټر، د ښخېدو پر جوازپاڼه د مړينې

لامل (د زورټوب کمزوري) ښوولې وه. خو ما ته يې د مرگ علت څرگند و او هغه دا چې مينه په بېلابېلو ښو

څرگندېدې شي. بدن مې ولرژېد.

ظاهر تایمن

غربت

د ژمي سهارني باد، پر ټولو شيانو سينه مورله، د دې تټ خو يخ سهار په فضا کې به د واورو پاغوندو، په هوا کې د لالهاندۍ نڅا کوله. د برېښو ونو د ځانگو غرونو او چغو هم د سهار چوپتيا ماتوله.

سارې باد په توندۍ سره زما پر بدن لگېده، د لوېدو له وېرې مې کرار-کرار گام اخيست. له هر گام سره به مې تر پښو لاندې کنگلونه ماتېدل، يوه ماشومان شيطنت، د کنگلونو ماتېدنه زما په زړه کې په خوند بدلاوه. څو دقيقې همداسې مخ په وړاندې لارم، تر دې چې د موټرو تمخي ته ورسېدم.

د نورو ورځو په شان تر چتر لاندې ودرېدم، چې دغه ځای په پېژندويه او اشنا څېرو ډک و. موږ به هره ورځ همدلته سره راغونډېدو، که څه هم موږ يو بل ته پردي وو، خو ټول مسافر ښکارېدل. زموږ اړيکه به تر موسکا وړاندې نه غزېده.

زه د خپلو خيالونو په نړۍ کې ډوب د بس راتلو ته په تمه وم. يوه ناپېژندويه حس زما سترگې د چتر بلې څنډې ته واړولې، داسې مې وانگېرل چې يو څوک مې لټوي.

په تته رڼا کې مې پر يوه سپين ږيري سترگې ولگېدې، چې د څراغ ستن ته يې تکیه کړې وه او نېغ ما ته ځير و. کله چې مو سترگې سره وجنگېدې، له څېرې څخه يې موسکا په تېښته کې وه، زما پر لوري راوړاندې شو، لا يو څو گامه رانژدې شوی نه و، چې په نيمه انگرېزي ژبه يې وويل:

"سهار په خير!"

پرته له دې چې زما ځواب ته په تمه وي، په يوه ژوره ساه يې له سگرېټ څخه لوگي وايست، له سپرمو او خولې څخه يې شنه لوگي په نڅا-نڅا هوا ته جگ شول. د خولې توبن او د سگرېټو لوگي يې يوه شېبه څېره پټه کړه، د نيم سوي بلوط لرگي غوندې يې لنډه شېبه څېره زهام شوه.

په نه زړه مې په ځواب کې سر وښوراوه، د خبرو حوصله مې نه درلوده.

د هغه تېزې سترگې په ډېره توندۍ سره، راته ځير شوې. يوې څوړونکې چوپتيا دا څو شېبې تر ستوني تېرې کړې، کله چې زما چوپتيا ته ځير شو، په ډېره کرارۍ سره يې په اسپانيوي ژبه په خبرو پيل و کړ.

د هغه دا پردی غږ له يوې ناپېژندويې سندرې سره په هوا کې تاوېده، څو کسان سپين ږيري ته ځير وو.

د سپين ږيري نظر په کلکه ځمکه کې گنډل شوی و. ته وا د کنگل او کلکې ځمکې پيام راته په شعر اړوي. ناڅاپه يې په اسپانيایي ژبې خبرې بندې کړې.

په انگرېزی يې راڅخه وپوښتل:

"اسپانيایي يې؟"

غږ يې داسې و، لکه چې هيله لري زه بايد اسپانيایي واوسم. ته وا په يوه گډ ټکي پسې لالهاند دی، هغه هم په دې پردیتوب کې.

په ناباوری سره يې په ما کې سترگې وگنډلې:

"نه، نه يم!"

ته وا زما په ځواب راضي نه دی. بيا يې وپوښتل:

"قواره او بڼه خو دې د اسپانيایانو ده."

حيران شوم، هېڅ مې هم ونه ويل.

دا ځل يې په ډېره سپين سترگی سره وويل:

"نو د کوم ځای يې؟"

بيا هم نه پوهېدم، چې څه ځواب ورکړم؟

غوښتل مې څه ونه وايم او دغو خبرو ته همدلته د پای ټکی کښېږدم. خو ناڅاپه مې خوله پرانیستل شوه:

"تا ته څه توپير لري، که زه د نړۍ له هرځای څخه واوسم؟"

زما ځواب، سپين ږيري په غوسه کړ، ته وا په ناخبرۍ کې مې د هغه پېژندگلوي تر پښو لاندې کړې ده.

نور هم رانژدې شو. په غوسې سره زما سترگو ته ځير شو... ته وا غواړي زما مغزو ته هم لار پرانيزي. په مات غږ يې وويل:

"توپير لري، ډېر توپير لري! انسانان لا د انسانيت هغه پړاو ته نه دي رسېدلي، چې له اصلي او فردي پېژندگلوی پرته دې ژوند وکړای شي. ته که وغواړې، که ونه غواړې د ځان يې! ته دوه بېل انسانان يې، خو په يوه بدن کې؟"

په غوسې سره يې بېرته زیاته کړه:

"ستا غوندي د انسانانو ورکه پېژندگلوې هغې تحقير شوې اروا ته ورته ده، چې پر خپل غربت هم نه شرمېږي."

له دې سره يې پر شونډو يوه ترخه موسکا وغزېده. ويې ويل:

"وېرېږې؟ له څه نه زيات وېرېږې، له غربت نه که له پرديتوب نه؟ ښايي له دواړو به وېره لرې. دا دواړه د يوه تار دوه وړک سرونه دي. چې تا جوړوي."

"_ لکه چې غواړې ما ته پېغور را کړې."

په شک سره يې وويل:

"ستا غربت ستا له پېژندگلوې سره موازي تگ لري. لکه ته او ستا سيوري، کله هغه په تا پسې، کله ته ورپسې. کله دې څنگ ته، کله يې ته په څنگ کې، همدا وجه ده چې د يوې هستې پراختيا او ژورتيا دلته له تا بل څه جوړوي..."

سپين ږيري په خپلو خبرو سره زما پر اروا نوکارې لگولې، زه يې د ځان په موندنې پسې په ځان کې خوشې کولم. ځان به مې نه موند، په غربت کې به له ځانه ور کېدم، په زړه او ذهن کې مې وېره په اېشېدو وه.

بيا يې پوښتلم:

"اوس راته ووايه چې د کوم ځای يې؟"

پرته له دې چې ځواب ته په تمه وي، زياته يې کړه ...

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښايي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړی، گوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووينم، چې غواړم يې."

موسکا يې پر شونډو ځلېده او د يوې چوپتيا په مرسته يې وپوهولم، چې زما ځواب ته په تمه دی. دا ځل يې پوښتنې بله مانا خپله کړې وه. زه يې خپل هېواد او د خپلې زوکړې سيمې ته ورکښلم.

غوښتل مې ووايم چې د افغانستان يم او چغه کړم، چې ټول يې واورې.

خو د هغه دا خبره راياده شوه، چې ويې ويل:

"ځواب به دې ما ته له ستونزو تش نه وي. ښايي ستا ځواب هغه انځور مات کړي، چې ما په خپل ذهن کې جوړ کړی، گوره زه هم غواړم تا په هغه بڼه ووينم، چې غواړم يې."

پرته له دې چې څه ووايم له هغه ځايه روان شوم. خو ما ليدل چې په څه سپکاوي سره يې په ځير راته کتل .

تر هغې ورځې وروسته چې هر سهار تمځي ته ورځم، سترگې مې په ډېر تشویش سره په هغه سپین ږیری پسې
گرځي. په خپل گومان سره یې هغه ورکه لټوله، چې تر ما بهر وه.

هغه سپین ږیری بیا هلته زما پر لوري گام وانه خیست. زه هم نه پوهېږم چې ولې یې په وېرې له نظر څخه لیرې
تښتم.

لومړنی ماشوم

د سهار لومړنۍ شېبې وې، چې د لومړي ځل لپاره د مريمې د ملا درد په زياتېدو شو، دا عجيبه برېښې او درد و، چې ناڅاپه يې د هغې پر ملا منگولې ښخې کړې، هغه په پيل کې پرې ونه پوهېده، خو اخر وپوهېده، چې مياشت يې پوره شوې ده او اوس يې وخت دی.

يوځل بيا د کور د کارونو په خاطر له ځايه اوچته شوه، ژوند ورته اسانه نه و، ارام کول هم ورته بې مانا ښکارېدل. هغه پوهېدل چې د خاوند کورنۍ يې له لومړۍ ورځې ورڅخه کرکه لري. په ياد يې وو، چې د هغوی له لاسه څومره ځورېدلې او څه خبرې يې اورېدلې دي.

هغې هېڅکله هم دومره ستونزمن ژوند نه و ليدلی. د هغوی په خپل کلي کې وسايل دومره لږ نه وو، ژوند هم ښه و، خو دلته رښتيا هم چې ژوند گړدسره يو مصيبت و. دلته دومره کارونه زيات وو، چې کله-کله به د هغې حوصله ختمه شوه، که څه هم ظريف اندام، ځوان او تود زړه يې درلود، تکل يې کړی و، چې د خپلې خور او نورو اندرندو په څېر خواري وگالي. که څه هم هغوی تر مريمې ډېرې قوي وې.

په ډېرو ستونزو له ځايه اوچته شوه، غوښتل يې چې د غواگانو او مېړو شيدې ولوشي. نن ورته دا کار ستونزمن ښکارېده، ځکه دردونو کمزورې کړې وه، کله چې يې خاوند کړوندو ته روانېده، نو له هغې څخه يې وپوښتل:

"ولې؟ څه درباندي شوي، ناروغه يې؟"

هغې په ځواب کې ويلي وو:

"روغه يمه."

مريمه په دې مينه دومره خوشحاله شوه، چې په بدن کې يې يوه نوې قوه وزېږېده او پرځان يې وياړ وکړ، چې څومره نېکمرغه او څنگه زړه سواندی مېره لري.

د مريمې خاوند، د خپلو ورونيو په پرتله خپلې مېرمنې ته زيات پام کاوه، مريمې له ځان سره وويل:

"خدای راڅخه راضي دی، زه به هم د خپل خاوند ماشوم له شورماشور پرته دنيا ته راوړم."

کله چې يې د شيدو لپاره غوچلې ته لوبښي وړل، پر نري مخ يې د خولو نرمه څپه پرته وه. خاوبښې يې نارې کړې:

"ژر شه! موږ ټوله ورځ شيدو ته انتظار نه شو کولای. لا زيات کارونه پاته دي، هلته يو خروار مستې هم پرتې دي، چې بايد وشاربل شي. که داسې ځنډ وکړې، موږ يې دا ځل بازار ته نه شو لېرلاي."

مريمې ځواب ورنه کړ او د شيدو لوبښي يې په پخلنځي کې کښېښوول، يوه کونج ته لاړه او يوه اوږده ساه يې واخيسته. سر يې وار په وار گنگسېده. دردونه يې هم مخ په زياتېدو وو، هغې فکر کاوه، چې بايد نور ځان خپلې خواښې ته وسپاري. خو بيا يې فکر وکړ، چې کېدی شي دا د زېږون دردونه وي. دا نورې مېرمنې به ورباندې وځاندي. خدای ته يې دعا وکړه، چې حوصله ورکړي، په خپلو کارونو پسې لاړه.

د کار پر وخت يې ذهن ته عجيبه خيالونه راتلل:

"که د زېږون پر وخت ومرمه؟ خاوند به مې څومره راپسې خپه شي، يا کېدی شي خوشحاله شي، چې ژر د خپلې مېرمنې له شر څخه خلاص شو.

موسکې شوه او ويې ويل:

"نه داسې نه ده، زه پوهېږم چې خاوند مې زياته مينه راسره لري. دا يې ښه ثبوت دی، چې هر وخت به بازار ته ته، نو ما ته به يې يوه گېډۍ گلونه هم راوړل. دی لومړنی کس دی، چې کور ته راځي، په داسې حال کې چې وروڼه به يې دباندې ناست وو او چای به يې څښلې.

هغه ورځ چې خواښې راسره جنجال وکړ، او ښکښل يې کول، هغه راغی او زما لاسونه يې ونيول، ويې ويل:

(مريمې! ته غم مه کوه، زه درسره مينه لرم، درڅخه خوښ يم، ځکه چې داسې نازنينه مېرمن لرم.)

دا خيالونه د دې لامل شول، چې هغه تر پخوا لا زيات له خپل خاوند سره مينه ولري. داسې يې وانگېرل، چې له مينې څخه په يوه ډکه نړۍ کې الوزي. خوشحاله شوه، چې په گېډه کې ماشوم لري.

"دغه ماشوم به هلك وي، که نجلی؟ ای خدايه! که هلك وي، څومره وياړ به راوبخښي، څومره لويه بر يا ده! تر اوسه د دې کور يوې ناوې هم هلك نه دی زېږولی."

د هغې خسر او خواښې به تل د خپل بد قمست له کبله سر ټکاوه. ای خدايه! زما ځان واخله خو زوی راکړه! کېدی شي په دې توگه هغوی راڅخه خوشحاله شي.

خواښې يې چغې کړې:

"مريمې! مريمې! چېرې يې؟ بېکارې ښځې! خيال کوې چې په نړۍ کې يوازې ته اميندواره يې؟ مريمې!..."

وار په وار يې غږ اوچتېده.

مريمه د خيالونو له څپو څخه رابهر شوه او د خپلې خواښې پر لوري رهي شوه. خواښې يې پوزه کش کړه او زياته يې کړه:

"ژر شه! ولې داسې ارامه ناسته یې؟ دا ډوډۍ ځمکو ته یوسه... ته او خدای ژر شه..."

مریمه په چورتونو کې لاهو وه، ځکه نن دردونو اجازه نه ورکوله، چې کروندې ته لاړه شي، بله دا چې کرونده هم زیاته لیرې وه. غوښتل یې چې خپل عذر ووايي، خو مشرې ناوې زیاته کړه:

"موږ به څومره خواری گاللي، اوس هم دا دي غنم اوږه کوو، غرکې شاربو او دا نور کارونه... ته یوازې دا ډوډۍ ځمکو ته نه شې وړلای؟ موږ ته وگوره، موږ هم اولادونه زېږولي دي!"

مریمې غاښونه وچيچل او ملا یې سیده کړه، د ډوډۍ غوټه یې راواخیسته او رهي شوه. کله چې کروندې ته ورسېده، تر یوې ونې لاندې کښېناسته، خاوند او نورو کسانو به تر ونې لاندې ډوډۍ خوړله. هغې دسترخوان خپراوه، چې خسر یې راغی.

"تا بیا ځنډ وکړ، موږ له لوړې مړه شوو."

سپین ږيري لاسونه ومینځل، په لوړ غږ یې بسم الله وویل او په خوړلو یې پیل وکړ. نور کسان هم یو-یو راغلل او گډ دسترخوان ته کښېناستل. مریم هم ورته ډوډۍ راییستله.

خاوند یې څو وارې وروکتل. خو د خپل پلار په وړاندې یې هېڅ هم ورته ونه ویل. کله چې یې ډوډۍ وخوړله او لاسونه یې ومینځل، ټول بېرته خپلو کارونو ته لاړل. خو د مریمې خاوند تم شو. ویې پوښتل:

"مریمې! کومه ناروغي لرې، ولې څه نه وایې؟"

مریمې ځواب ورنه کړ. د درد له کبله یې ټول بدن په لړزېدو شو، خو هغه یې په نرمۍ سره لاسونه ونیول او ویې پوښتل:

"مریمې! مریمې! څه درباندي شوي؟"

مریمې د زیاتې مینې له کبله ځان کابو نه شو کړای، ویې ژړل او په سختۍ سره یې وویل:

"وېرېږم، وخت مې رانژدې شوی دی."

خو خاوند یې په غوسې سره زیاته کړه:

"ولې په کور کې پاتې نه شوې؟ دومره لیرې به نه راتلای."

درد، مریمې ته نور وخت نه ورکاوه، چې څه ووايي، خو خاوند یې په ټیټ غږ سره وویل:

"زه دې کور ته بیایم."

دواړه روان شول. خو دا ځل داسې درد پرې راغی، چې پښې یې وروړلې، هغې نور نه شوای کړای، چې گام واخلي. ویې ویل:

"یوازې مې پرېږده، نور نه شم کولای گام واخلم."

خاوند یې وویل:

"راشه دلته ارام وکړه، زه به مې مور راولم."

په منډه کور ته راستون شو، چې خپله مور راولي.

مریمه تر یوې ونې لاندې ارامه وغزېده. ټول بدن یې درد کاوه، داسې درد، چې په ټول ژوند کې یې نه و لیدلی. شونډې یې په غاښونو چیچلې وې، چې وینې ترې بهېدلې. کله به چې پرې د درد څپه راتله، نو پر لاندېنۍ شونډه به یې غاښونه کښېکاږل. په دې توگه به یې هڅه کوله، چې خپل دردونه کم کړي. نور نو په څه نه پوهېده، ښایي بېسده شوې به وه.

خو، نه پوهېده، چې څومره وخت ویده شوې وه. کله چې راوښه شوه، د خپلې خواښې غږ یې واورېد، چې څنگ ته یې ولاړه وه. د لومړي ځل لپاره د هغې غږ له مهربانۍ ډک و، چې ډاډ یې ورکاوه. ویې ویل:

"حوصله وکړه، لورې، حوصله."

مریمې خپلې سترگې بندې کړې او خدای نوره له دردونو او ځور څخه وژغوله. د یوه ماشوم د ژړا نري غږ په سد کړه. څومره گلالی غږ و! سترگې یې پرانیستلې، ویې لیدل چې خواښې یې ماشوم نازوي. په موسکا سره یې وویل:

"زما گلالی ناوې! مبارک دې شه!"

مریمې، د زیاتې خوشحالی له کبله خپل ټول دردونه هېر کړل. ټولې اوبښکې او خطرونه یې له ځانه وشړل او په دې چورتونو کې لاهو شوه، چې که هلك مې نه و زېږولای، ایا خواښې به مې لا څخه خوشحاله وه؟ له سترگو څخه یې د خوښۍ اوبښکې روانې شوې.

خاوند یې راغی او ویې پوښتل:

"مریمه چېرې ده؟"

مور یې وویل:

"هلك دی!"

د دې خبر په اورېدو سره د هغه اننگي سره شول، پرته له دې چې هڅه وکړي ماشوم وگوري، کروندي ته يې منډه
کړه، چې پر خپل پلار او ورونو زېږی وکړي.

د ژباړې نېټه: 1382/سلواغه/4 - ل کال

خيرخانه مېنه، کابل

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**